

တရားတွေပို့ ချမ်းငြိမ် ပေးချမ်းစေရန် ဆန်းလှင်

ဆန်းလွင် တရားတွေ့ဖို့ ချမ်းမြေ့ဖို့

'တရားတွေ့ဖို့ ချမ်းမြေ့ဖို့' သည်
မြန်မာနိုင်ငံသို့ လာ၍ အမြိုက်တရားကို ရှာသူ
ရပန်ပြည်သား တစ်ယောက်ကို
အကြောင်းပြု၍ ဖြစ်လာသော
ဓမ္မဓရတပျိုး ဖြစ်ပါသည်။

စတုတ္ထ အကြိမ်၊ ၂၀၂၂၊ အောက်တိုဘာ
 [ပထမ အကြိမ်၊ ၁၉၉၀၊ ဇန်နဝါရီ၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]
 [ဒုတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၀၈၊ မတ်၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]
 [တတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၁၈၊ ဇူလိုင်၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]

မျက်နှာပုံ: ပန်းချီ တင်ထွက်:
 အုပ်ရေ ၅၀၀
 တန်ဖိုး ၄၀၀၀ ကျပ်

မျက်နှာပုံနှင့် စာတွင်း ပုံနှိပ်သူ ဒေါ်ခင်စီ (၀၂၄၈)၊ ပြည်ဦးဘေ ပုံနှိပ်တိုက်
 ၁၅၈၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

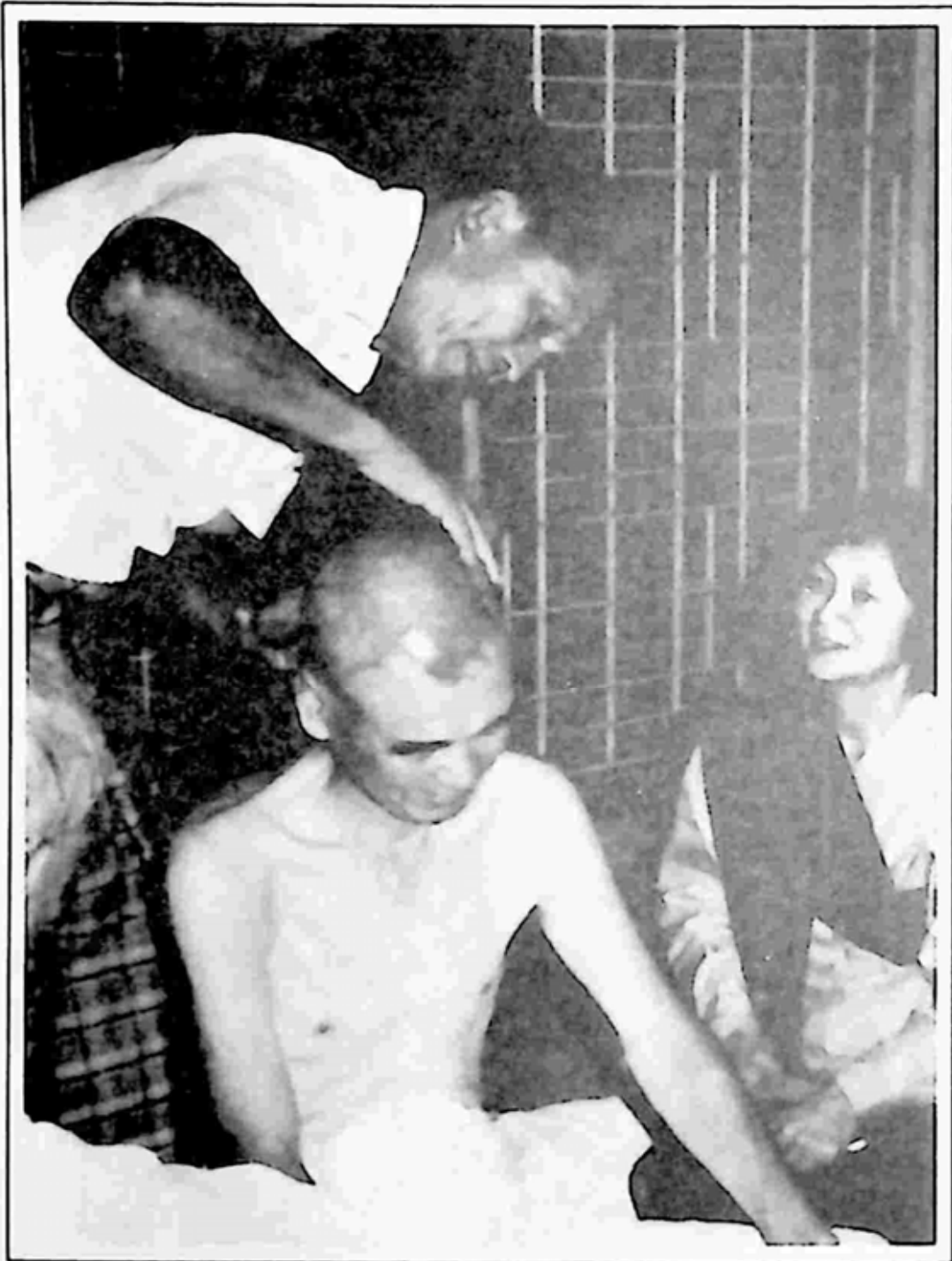
ထုတ်ဝေသူ ဦးနေဝင်း (၀၂၆၄၅)၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ
 ၁၄၉၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ဆန်းလွင်
တရားတွေ့ဖို့ ချမ်းမြေ့ဖို့

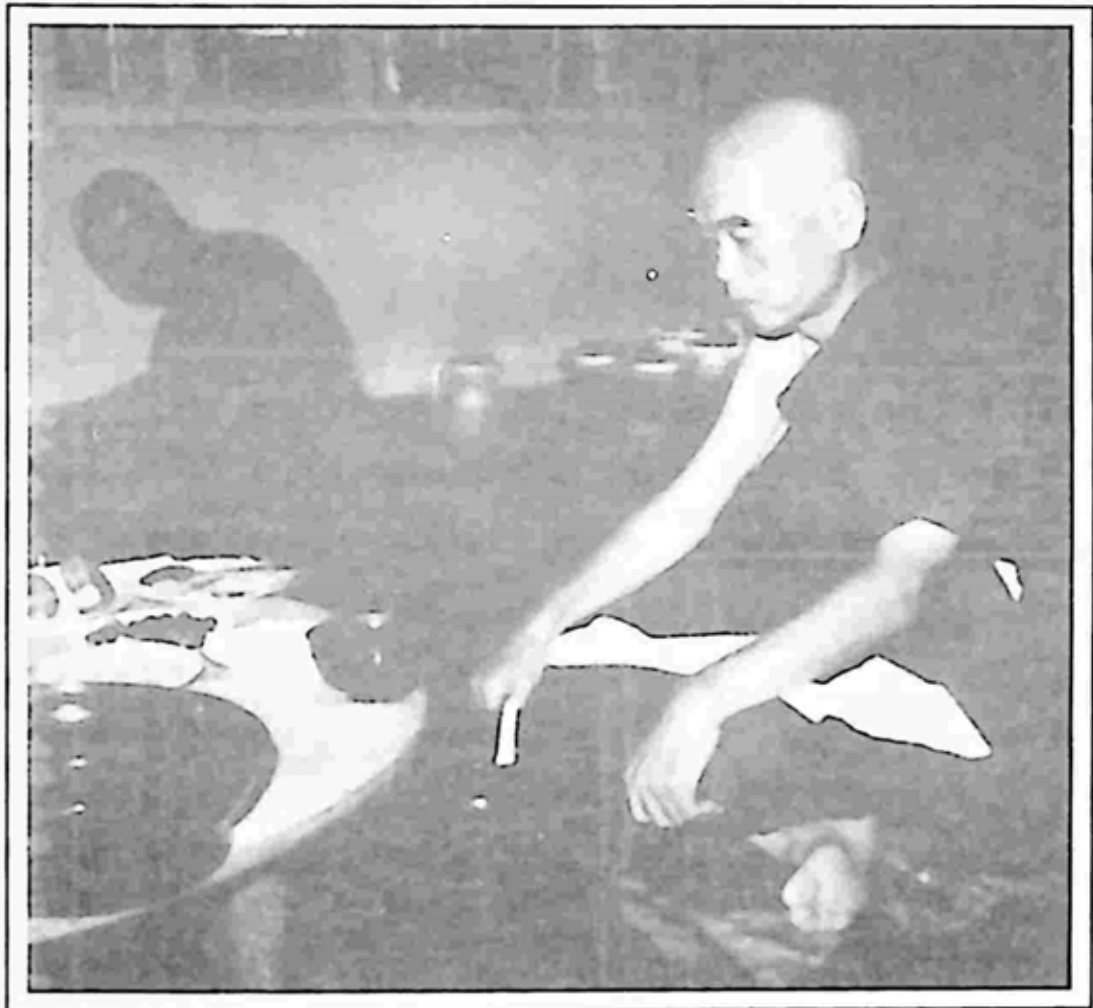

ချမ်းမြေ့ ရိပ်သာ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ အရှင် ဇနကာဘိဝံသ။

မစ္စတာ ကေ၊ ကီတာတာနီအား ရဟန်း ဒကာက ဆံချပေးစဉ် အနီးမှ ကြည့်ညှိနေသူ ယောဂီမှာ မစ္စကီ ကီတာတာနီ ဖြစ်သည်။

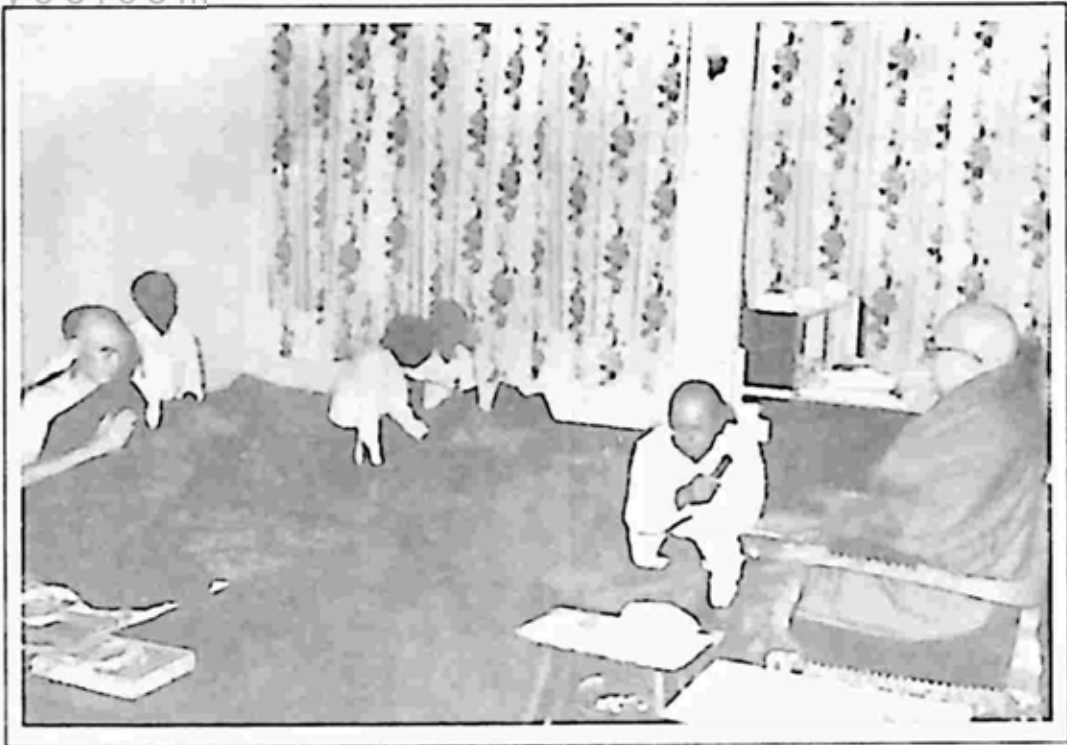
ဦးပညာနန္ဒ ဘွဲ့ချိ မစ္စတာ ကေ၊ ကိတာတာနီ
သပိတ်ဖြင့် ဆွမ်းဘုဉ်း ပေးစဉ်။

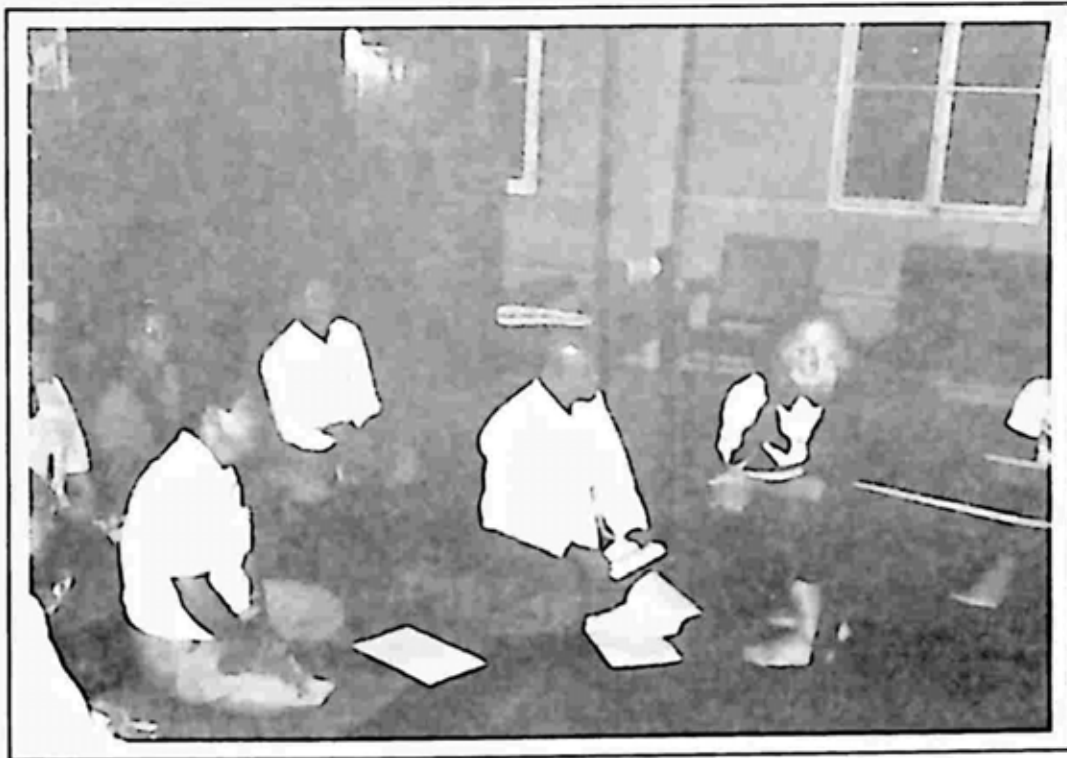
ရဟန်း ဒကာများက ဂျပန် ရဟန်းတော် ဦးပညာနန္ဒအား
သင်္ကန်း ဆက်ကပ်စဉ်။

သိမ်မှ ထွက်လာသော ဂျပန် ရဟန်းတော် ဦးပညာနန္ဒအား
မစ္စက် ကေ၊ ကိတာတာနီနှင့် ရဟန်း ဒကာ ဦးကြည်စိုးမော်၊ ဒေါ်နန်းခမ်းဖူးတို့
ကြည်ညိုနေကြစဉ်။

ချမ်းမြေ့ ရိပ်သာ ဆရာတော်ကြီးက ဂျပန် ရဟန်းတော်အား ပထမ အကြိမ် တရားအားထုတ်ပြီးနောက် သိက္ခာ ချခါနီးတွင် ဆုံးမ ဩဝါဒ ပေးစဉ်။

ပထမ အကြိမ် တရား အားထုတ်စဉ် အတွေ့အကြုံများကို စာရေးသူ ဆန်းလွင်က ဦးပညာနန္ဒအား သိက္ခာ မချမီ တွေ့ဆုံ မေးမြန်းစဉ်။

အိကဖိး ဦးညွန့်၊ တရား ရှာသူ ကေ၊ ကိတာတာနီနှင့်
ရဟန်း ဒကာ ဦးကြည်စိုးမော်။

ဤစာ နိဒါန်း

‘တရား တွေ့ဖို့ ချမ်းမြေ့ဖို့’ သည်
 မြန်မာနိုင်ငံသို့ လာ၍
 အမြိုက် တရားကို ရှာသူ
 ဂျပန်ပြည်သား တစ်ယောက်ကို
 အကြောင်းပြု၍ ဖြစ်လာသော
 ‘ဓမ္မစုရ’ စာမျိုး ဖြစ်ပါသည်။
 ၁၉၈၆-၈၇ ခုနှစ်များက
 ဤစာစုကို မိုးဝေ မဂ္ဂဇင်းတွင်
 လစဉ် အခန်းဆက် ရေးခဲ့ပါသည်။
 တရား ရှာသူတို့
 သတိပြုစရာ
 စဉ်းစားစရာ
 မှတ်သားစရာ
 အတုယူစရာ
 လေ့လာစရာ
 လိုက်နာစရာ
 ကျင့်ကြံစရာ
 အားထုတ်စရာများ
 ဤစာမှာ ပါပါသည်။

ဆန်းလွင်

စာဖတ်သူတို့က ဤဆောင်းပါး စာစုကို
 စာအုပ်ငယ် ဖြစ်စေချင်ကြပါသည်။
 ဖြစ်နိုင်လျှင်
 မြန်မာ ဘာသာဖြင့်သာမက
 အင်္ဂလိပ် ဘာသာပြန်ကိုပါ
 ထုတ်ဝေ ဖြန့်ချိစေချင်ကြပါသည်။
 ဖြစ်နိုင်လျှင် လုပ်ချင်သော
 ထိုထို ဆန္ဒများလည်း ရှိခဲ့ပါသည်။
 သို့သော်
 ကြံတိုင်းလည်း မဖြစ်
 လုပ်တိုင်းလည်း မပြီး ဖြစ်တတ်ပါသည်။
 လောလောဆယ်တွင်
 အင်္ဂလိပ် ဘာသာပြန် ကိစ္စ မပြီးသေးပါ။
 နောင်အခါ ပြီးမြောက်အောင်
 ဆောင်ရွက်ဖို့ စိတ် အဓိဋ္ဌာန် ရှိပါသည်။

ဤစာ ဖြစ်လာသည့်
 နောက်အကြောင်းကို အနည်းငယ် ဆိုပါမည်။
 ၁၉၈၆ ခုနှစ်က ဖြစ်ပါသည်။
 ရန်ကုန်မြို့ ချမ်းမြေ့ ရိပ်သာသို့
 ဂျပန်ပြည်သား အရာရှိကြီး တစ်ဦး
 အမှတ်မထင် ရောက်လာပါသည်။
 သူ့အမည်မှာ မစ္စတာ ကီတာတာနီ၊
 သူ့ အလုပ်မှာ ကုလသမဂ္ဂ၏
 ဖွံ့ဖြိုးရေး အစီအစဉ် ဌာနေ ကိုယ်စားလှယ်၊
 သူ နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု၊
 သူ ကိုးကွယ်ခဲ့သည်မှာ မဟာယာန၊
 သူ ရှာဖွေခဲ့သည်မှာ တရားဓမ္မ။

သူသည်
 လောကီ အမြင့်ဘုံမှာ နေခဲ့သည်။
 လောကီ စည်းစိမ် ချမ်းသာကို ခံစားခဲ့သည်။
 လောကီ တန်ခိုး အာဏာကို ရရှိခဲ့သည်။
 လောကီ အဆောင်အယောင်ကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်။
 လောကီ ဂုဏ်ဒြပ်ကို စိုးမိုးခဲ့သည်။
 သို့ပါလျက်လည်း သူ့ ခန္ဓာသည်
 သူ့ကို ရန်ရှာခဲ့သည်။
 သူ့ကို အသေ သတ်ခဲ့သည်။
 သူ့ကို ပျက်စီးစေခဲ့သည်။
 သူ့ကို နာကျင်စေခဲ့သည်။
 သူ့ကို ဆေးရုံသို့ ပို့ခဲ့သည်။
 သူ့ အစာအိမ် ပျက်စီးခဲ့သည်။
 သူ့ကိုယ်ကို ခွဲစိတ်ခဲ့သည်။
 သူ့ အစာအိမ်ကို လှီးဖြတ်ခဲ့သည်။
 သူ့ အသက်ကို ဆရာဝန်တွေ လုခဲ့ကြသည်။
 သူ့ ရောဂါကား မပျောက်သေး။
 သူ့ အသက် အန္တရာယ်ကား မကင်းသေး။
 သူ့ ဆင်းရဲကား မငြိမ်းသေး။
 ကင်ဆာ ရောဂါသည် သူ့ ကိုယ်ထဲမှာ ရှိနေသေးသည်။
 အသက်ရှင်နေရမည့် သူ့ နေ့များသည်
 တိုတောင်းသွားပြီ။
 သေခြင်းကို သူ မျက်မှောက်ပြုပြီ။
 ထိုအခါ ခန္ဓာပေါ်သို့
 သူ့ဉာဏ် ရောက်လာသည်။
 သူ ဘာလုပ်မည်ကို စဉ်းစားရပြီ။
 ဂုရုများက တရား အားထုတ်ပါဟု
 စေတနာ စကားဖြင့် ဆုံးမသည်။

ဆေးဝါးသည်လည်း အားထားစရာ မဟုတ်တော့။
 သူ သိမြင် နားလည်လိုက်ပြီ။
 တရား ဓမ္မသာ အားထားရမလား။
 သူ့မှာ စဉ်းစားနေချိန် မရှိပါ။
 ဒွိဟ ဖြစ်ချိန် မရပါ။
 အငြင်းပွားချိန် မရှိပါ။
 ရော့ ပတ္တမြား ရော့ နဂါး
 တရားကိုသာ အားထုတ်လိုက်သည်။
 တရားသည်သာ သူ့ ဘဝမှာ
 အားထားစရာ ဖြစ်သည်။
 ပွားများစရာ ဖြစ်သည်။
 ငြိမ်းအေးစရာ ဖြစ်သည်။
 လွတ်မြောက်စရာ ဖြစ်သည်။
 ဆောက်တည်စရာ ဖြစ်သည်။
 ခိုနားစရာ ဖြစ်သည်။
 စိတ်ချစရာ ဖြစ်သည်။
 တရားကသာ သူ့ကို
 စိတ်အား သတ္တိ ပေးသည်။
 ကျန်းမာ ရွှင်လန်းစေသည်။
 ရောဂါ ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းစေသည်။
 ဘဝ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်သည်။
 ဘဝ ရည်မှန်းချက်ကို ပြသည်။
 ဘဝ ကိစ္စကို ပြောသည်။
 ဘဝ တန်ဖိုးကို ပေးသည်။
 ဘဝ သစ္စာကို ရှင်းပြသည်။
 ထိုအခါ သူသည်
 အသက်ရှင်စဉ် ကာလ၏
 ကျန်ရှိသော အချိန်တွေကို

တရားရှာသူ အဖြစ်ဖြင့်သာ
 ကုန်လွန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။
 ထေရဝါဒသည်
 တရားစစ် တရားမှန် ဖြစ်သည်ဟု
 သူ ဆုံးဖြတ်ချက် ချခဲ့သည်။
 ထေရဝါဒ ထွန်းကားရာ
 မြန်မာပြည်သည်
 သူ တရားရှာရာ
 ဂေါစရာဂါမ ဖြစ်သင့်သည်ဟု
 သူ ရွေးချယ် ပိုင်းခြားခဲ့လေသည်။

သူ ဆုံးဖြတ်ပုံ
 သူ ရွေးချယ်ပုံ
 သူ ပြုမူပုံ
 သူ ကျင့်ကြံပုံ
 သူ အားထုတ်ပုံ
 သူ ပြောဆို ဆွေးနွေးပုံ
 အလုံးစုံကို
 ဤစာတွင် တင်ပြထားပါသည်။
 ၁၉၈၆-၈၇ ခုနှစ်များက
 ဤစာစုကို မိုးဝေ မဂ္ဂဇင်းမှာ
 လစဉ် အခန်းဆက် ဆောင်းပါး ရေးခဲ့သည်။
 ရေးခဲ့သည့် အတိုင်း
 အနည်းငယ်သာ တည်းဖြတ်ပြီး
 ဤစာအုပ်ကို ဖန်တီးပါသည်။
 ဆောင်းပါးစုသည်
 စာအုပ်ငယ် ဖြစ်လာသော်လည်း
 ဘာသာရေး ကျမ်းတစ်စောင်တော့ မဟုတ်ပါ။

ဆန်းလွင်

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

တရားရှာသူများ နည်းယူစရာ
ကလျာဏ ပုထုဇဉ်တို့ မျှော်လင့်စရာ
ဘုံစဉ် စံလိုသူတို့ နှစ်ခြိုက်စရာ
တရား ဓမ္မစာ တချို့ဟု
ဆိုသော်ကား ဆိုနိုင်မည် ထင်ပါသည်။

ဆန်းလွင်

၁။ ဘယ်လို သေမည်နည်း။

သတ္တဝါတို့၌ စွဲလမ်းတတ်သော အာရုံသည် ရှိ၏။ ကျမ်းဂန်တွင် ထိုအာရုံကို ဥပါဒါန်ဟု ပြပါသည်။ အကျယ်အားဖြင့် ဆန္ဒ ရာဂစွဲကို ကာမုပါဒါန်၊ ငါစွဲကို အတ္တဝါဒုပါဒါန်၊ ဘဝ လွတ်မြောက်ရေး အတွက် ဝိပဿနာ မပါဘဲ ကျင်လည်ရသည်ဟု ထင်သော အကျင့်မှား အစွဲကို သီလဗ္ဗတု ပါဒါန်၊ လွဲမှားသော ဝါဒစွဲကို ဒိဋ္ဌုပါဒါန် ခေါ်ပါသည်။ ထိုစွဲလမ်းမှု လေးမျိုးကို ခြံ၍ သုံးသပ်သော် တဏှာစွဲနှင့် ဒိဋ္ဌိစွဲ ဟူ၍ နှစ်မျိုးသာ အပြားအားဖြင့် ရပါလိမ့်မည်။

တဏှာစွဲနှင့် ဒိဋ္ဌိစွဲတို့တွင် သမ္မာဒိဋ္ဌိစွဲ ဖြစ်မှုကား အကျိုးပေး သန်သည်ဟု ယူသင့်သော အကြောင်းများ ရှိပါသည်။ မကြာမီက ဆရာကြီး ဒဂုန် ဦးစန်းငွေ ရေးသားသော ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်ကို ပိဋက ဘာသာပြန် နှစ်လည် မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖတ်ရလေသည်။ ဝတ္ထုမှာ သီဟိုဠ် မဓုရ ရသ သဝါဟိနိ ကျမ်းလာ သီဟိုဠ် ဝတ္ထု ဖြစ်ပါသည်။ မိဂ ပေါတက ဝတ္ထု မည်သည်။ ဝတ္ထု အကြောင်းမှာ ဤသို့ ဖြစ်ပါသည်။

သီဟိုဠ်ကျွန်းတွင် ဥတ္တလောမိက အရပ်တွင် တောရ ဆောက်တည် နေသော ဈာန်အဘိညာဉ်ရ ရဟန်းတော် တစ်ပါး နေရာ တောကြီး အတွင်း သားကောင် မျိုးစုံ နေထိုင် ကျက်စားကြလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ထိုတောသို့ သားလိုက် မုဆိုး တစ်ဦး ရောက်လာသည်။ သားကောင်များကို ချောင်းပစ်ရန် ကျောင်းသခံမ်း ရေကန်ကို အမှီပြု၍

mgyoe.com

စောင့်နေစဉ် တစ်ကောင်သော သမင်သည် ထိုရေကန်သို့ ရေသောက် ဆင်းလာ၏။ မုဆိုးလည်း သမင်ကို ပစ်ခတ်ရန် လေးကို တင်၏။

ထိုစဉ် မထေရ်ကြီး၏ ‘လာကြကုန်၊ တရား နာကြကုန်’ ဟု ဖိတ်ကြားသော အသံကို သမင်သည် ကြားသဖြင့် သမင်လည်း လှမ်းနေ သော ခြေကို မြေသို့ ပြန်မချဘဲ အဘယ အမည် ရှိသော ထိုမထေရ်၏ တရား ကြွေးကြော်သံကို နာခံလျက် ရပ်နေမိလေ၏။

အရှိန် ပြင်းစွာဖြင့် လွတ်လိုက်သော မုဆိုး၏ မြားလည်း သမင်၏ ရင်ဝသို့ (ထိုစဉ် ခဏမှာပင်) စူးဝင်လေ၏။ တရား၌ ရောက်သော အာရုံကို စွဲလျက် သမင်သည် ချက်ချင်း အသက်ထွက်၍ သေရရှာလေသည်။

တရားသံအားဖြင့် အသက် ထွက်ရသောကြောင့် ထိုသမင်သည် ဘဝကူး ကောင်းကာ မထေရ်၏ နှမ ဝမ်းတွင် သန္ဓေ ရလေ၏။ ဖွားသော် ယောက်ျားကလေး ဖြစ်လာ၏။

ပါရမီ ဘုန်းကံသည် ထိုသူငယ်၌ ပါလာရကား သူငယ်ကို သင်္ကန်း ဆီးရန် ဆံချစဉ်မှာပင် တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အာရုံပြုလျက် အာသဝေါ ကုန်သော ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ ရောက်လေတော့၏။

တစ်နေ့သ၌ ထိုရဟန္တာ သာမဏေသည် အမိ အိမ်တွင် ဆွမ်းစားပြီး သော အခါ အနုမောဒနာ တရားကို ဟော၏။ တရား၏ အဆုံး၌ အနုသာသနိက (ဆုံးမ) စကားကို ဆိုရာတွင် သာမဏေက

‘မြက် သစ်ရွက်ကိုသာ စားလျက် အသက်ရှင်ရသော တိရစ္ဆာန်ပင် ဖြစ်ပါလျက် တရား နိမိတ်ကို အာရုံပြုလျက် သေသည် ရှိသော် အသစ် ဖြစ်သော ဘဝ၌ မြတ်သော လူယောက်ျား ဘဝကိုလည်း ရသည်၊ ဘဝ၏ လွတ်မြောက်ရာ ချမ်းမြေ့သော အသင်္ခတဓာတ် မြတ်နိဗ္ဗာန်ကိုလည်း ရခဲ့ဖူး ပြီ။’

‘သတိ သမ္ပဇဉ် ဉာဏ် အမြင် ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဟောအပ်သော တရားတော်ကို ရှိသေစွာ လိုက်နာ ကျင့်သုံးခြင်း၊ ဘုရား၌ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည် သက်ဝင်ခြင်း ရှိသည် ရှိသော် နတ်ရွာ သုဂတိဘုံ၌ အဘယ်မှာ လျှင် မမွေ့လျော် မခံစားရဘဲ ရှိပါအံ့နည်း’

ဝတ္ထုကား ဤတွင် ဆုံး၏။ ဆရာကြီး ဒဂုန် ဦးစန်းငွေက သူ

ဆောင်းပါး၏ နိဂုံးတွင် ‘ငါသေလျှင်ကော ဘယ်လို သေမည်နည်း’ ဟု သူ့ကိုယ်သူ မေးခွန်း ထုတ်ထားလေသည်။

‘ငါသေလျှင် ဘယ်လို သေမည်နည်း’

ဤမေးခွန်းကို မေး၍ အမြတ်တရားကို အားကြီးမာန်တက် ရှာဖွေ ရန် ကြီးမားသော အဓိဋ္ဌာန်ကို ပြုလျက် မြန်မာပြည်သို့ လာ၍ တရား အားထုတ်သော ဗုဒ္ဓဘာသာ ဥပသကာ တစ်ဦးကို မမြင့်မီ ကာလက အမှတ်မထင် ရန်ကုန်မြို့ ကမ္ဘာအေး ဘုရားလမ်း ချမ်းမြေ့ ရိပ်သာတွင် ပွဲတွေ့ ကြုံရသော အခါ အကျွန်ုပ်၏ ရင်၌ ဖြစ်တက်လာသော ပီတိသည် သမုဒ္ဒရာ လှိုင်းတံပိုးနှင့်ပင် နှိုင်းရ မထင်တော့ပါ။

သူကား ဂျပန်ပြည်သား တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ သူ့ အမည်က မစ္စတာ ကတ်ဆုဟိဒေး ကီတာတာနီ (*Katsuhide Kitatani*) ။ သာမည ပုဂ္ဂိုလ်ကား မဟုတ်။ မြန်မာနိုင်ငံ ဆိုင်ရာ ကုလသမဂ္ဂ ဌာနေ ကိုယ်စား လှယ်ကြီး။ ဧရာမ ကမ္ဘာ့ လူသား အကျိုးဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး။

သူသည် ကမ္ဘာ့ ကုလသမဂ္ဂမှာ အမှုထမ်းရင်း အမေရိကန် နိုင်ငံ နယူးယောက် မြို့တွင် နေခဲ့သည်မှာ ကာလအားဖြင့် ဆယ့်ကိုးနှစ်ပင် ကြာခဲ့ ၏။ ကြီးကျယ်ခြင်း များစွာ၊ လောကီ ဝတ္ထု ချမ်းသာ များစွာတို့ဖြင့် ကာလ ကြာမြင့်စွာ ဆက်ဆံ ပေါင်းသင်းလျက် အသက်၏ ထက်ဝက် မကသော အချိန်တို့ကို ကုန်စေခဲ့ပြီ ဖြစ်သော မစ္စတာ ကီတာတာနီသည် ယခု မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းမှာ ကုလသမဂ္ဂ၏ သဘောဖြင့် စေလွှတ်၍ ရောက်ရှိလာခြင်း မဟုတ်ပါ။

သူ့ သဘောနှင့် သူ မြန်မာ နိုင်ငံသို့ သွားပါရစေဟု တမင်တကာ လိုလိုချင်ချင် တောင်းဆိုပြီး ပြောင်းရွှေ့လာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မမစု (စာရေး ဆရာမကြီး ခင်နှင်းယု) က ပြောပြတော့ အံ့ဩလိုက်ရသည်မှာလည်း ကျားသားမိုးကြိုး မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်ရပြန်ပါသည်။ ဘာကြောင့်များ မြန်မာပြည်ကို သူ လာချင်စိတ် ဖြစ်ခဲ့လေသနည်း။

ထို့ထက် ထူးစွာ မစ္စတာ ကီတာတာနီနှင့် လူချင်း ဆုံဖို့ ဖြစ်လာရ သည့် အကြောင်းကို ယခု ဆိုချင်ပါသည်။

မမြင်သာသော ပစ္စည်းဆက်တရားတို့သည် နေရာတကာမှာ ရှိပင်

mgjoe.com

ရှိငြား မမြင်သာသော တရား ဖြစ်၍ သိနားလည်ဖို့ မလွယ်ချေ။ သို့ရာတွင် တမင်တကာ အားထုတ်ရခြင်း၊ မိမိ ပယောဂဖြင့် ဖန်တီးရခြင်း မရှိဘဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်ရသည့် ကိစ္စများဖြင့် ပက်ပင်း ကြုံလာသောအခါ ထိုပစ္စည်းဆက် အကြောင်းတရားတွေမှာ ထင်ရှားလာတတ်ပါသည်။

အကျွန်ုပ်သည် ချမ်းမြေ့ ဆရာတော်ဘုရား၏ နိုင်ငံခြား သာသနာပြု အကြောင်း သတင်း စကားများကို ကြားသိ နေခဲ့ရသည်မှာလည်း ကြာပါပြီ။ သို့သော် ဆရာတော်ကို ကိုယ်တိုင် ဖူးတွေ့ဖို့မှာ အကြောင်း မပေါ်သေး၍ မဖြစ်ဘဲ နေခဲ့ပါသည်။

မကြာသေးသော ကာလကမူ အကျွန်ုပ်သည် ကျေးဇူးရှင် လယ်တီ ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂ ဒီပနီ အမည် ရှိသော ကျမ်းကို အင်္ဂလိပ် ဘာသာသို့ ရေးသား ပြန်ဆိုပြီးခဲ့၏။

ထိုအင်္ဂလိပ် ဘာသာပြန်ကို ပုံနှိပ်ခြင်း မပြုမီ ဆရာတော် ဖတ်ရှုပြီး ဆုံးမ အကြံပြုဖို့ ထင်မြင်ချက် ရေးသား ချီးမြှင့်ဖို့ ချမ်းမြေ့ ဆရာတော်ထံသို့ ရောက်ရလေတော့၏။ အစစအရာရာ ကူညီ ဆောင်ရွက်သူမှာ မမစု (ဒေါ်ခင်နှင်းယု) ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်သည် အကျွန်ုပ်၏ ဘာသာပြန် စာမူကို လှန်လှော ကြည့်ပြီးနောက် နှစ်ခွန်းသော စကားကို ဦးစွာ မိန့်တော်မူပါသည်။

‘ဒီကျမ်းဟာ အင်္ဂလိပ် ဘာသာပြန်ပြီး မရှိသေးဘူး၊ ဒီခေတ်မှာ ခုလို ကြိုးပမ်းပြီး ဘာသာပြန်တာ ဝမ်းသာစရာ ကောင်းတယ်’

ထိုစကား နှစ်ခွန်းဖြင့် ဆရာတော်က အကျွန်ုပ်၏ ဘာသာပြန်ကို ထုတ်ဝေသောအခါ ထင်မြင်ချက်စာ ချီးမြှင့်ဖို့ သဘောတူလေသည်။ အကျွန်ုပ်အားလည်း

‘နောက် တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် ရှစ်နာရီကို ရောက်အောင် လာခဲ့၊ ဘုန်းကြီးတို့ ဒီမှာ ဂျပန် အမျိုးသား တစ်ဦးကို ရဟန်းခံပြီး တရား ချီးမြှင့်ဖို့ ရှိတယ်’ ဟု နှုတ်ဖြင့် ဖိတ်လိုက်ပါသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့။

နေ့သန့်သည်။ မိုးမရွာ။ နံနက်ခင်းသည် လန်းဆန်းနေလေသည်။ ချမ်းမြေ့ ရိပ်သာတွင် ရှစ်နာရီ မထိုးခင် ဆုံကြဖို့ ဘဝ တက္ကသိုလ်

m ကိုနေဝင်း၊ မိုးဝေ မဂ္ဂဇင်းမှ ကိုသိန်းဦးတို့ကိုလည်း ချိန်းထားသည်။ ကျောင်း
ဝင်းထိပ်ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ကိုနေဝင်း၊ ကိုသိန်းဦးတို့က ကြို၍
စောင့်နေကြလေ၏။ သမီးငယ် ယာယာကလည်း လိုက်ပါလာသည်။

ကျောင်းဝင်းထဲ ရောက်တော့ ရုံးခန်းရှိ မမစုကို သွားရှာသည်။
မမစု ဆယ်နာရီကျော်မှ ပြန်ရောက်မည်၊ ခေတ္တ အိမ်သို့ ပြန်သည်ဟု
စာရေးမနှင့် တူသော မိန်းကလေးက သတင်းပေးသည်။

‘ဓမ္မာရုံ သိမ်ပေါ်မှာ ဆရာတော် ဘုရား ရှိပါတယ်၊ ရဟန်းခံပွဲ
ရှိတယ်၊ သွားပြီး ကြည့်ညှိပါလား’ ဟု ထိုမိန်းကလေးက ဆိုသည်။
ဓမ္မာရုံ သိမ်ကြီးပေါ်သို့ ရှေ့လှေကားမှ တက်ခဲ့ကြသည်။

ရဟန်းခံပွဲ စတင်တော့မည်။ ပရိသတ်များ ပြည့်နေသည်။ နောက်
ဘက်က လှည့်ဝင်လျှင် ကောင်းမည် ဆိုပြီး အကျွန်ုပ်တို့ လူစု နောက်
လှေကားမှ တက်ကာ နောက်ပေါက်မှ ဝင်ခဲ့ကြပါသည်။ နောက်ကျကျ
တစ်နေရာမှာ ထိုင်ပြီး ရဟန်းခံပွဲကို ကြည့်ညှိကြပါသည်။

ထိုအချိန်တွင်

‘ဥပဇ္ဈာယော မောက္ခန္တေ ဟောတိ’ ဟူသော ပါဠိသံနှင့် အတူ
*‘Venerable Sir, would you please be kind enough to be
my preceptor.’* ဆိုသော ဥပဇ္ဈာယ်ပြုရန် ဆရာသခင်အား ပန်ကြားသော
အင်္ဂလိပ် ဘာသာပြန် အသံ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ်တွင် တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသော အတွေ့အကြုံပါ
တကား။ ရဟန်းလောင်း ဂျပန် အမျိုးသား၏ စိတ်ဘဝတွင် မည်သို့
ခံစားရမည်ကို အတပ် မသိပါ။ မိမိမှာမူကား ကြက်သီးမွေးညင်းထမျှ
စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်စွာ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်မိပါသည်။

မကြာမီကမှ မိမိသည် အင်းလေး ဒေသ ဝက်သကင် ရွာကလေးရှိ
ရေသိမ်ထဲတွင် ရဟန်းခံခဲ့သော ပူပူနွေးနွေး အတွေ့အကြုံကိုလည်း
လောလောလတ်လတ် ပြန်လည် ခံစားနေရဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါသည်။
မိမိ၏ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာမြတ်၏ မျက်နှာတော်ကိုလည်း တရေးရေး မြင်
ယောင်လျက် ရှိသည်။

ထိုစဉ် တည်ကြည် လေးနက်သော ချမ်းမြေ့ ဆရာတော် ဘုရား၏

mgyoe.com

ထည်ဝါ ခံ့ညားလှသော အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရဟန်းလောင်း (နာဂ) အား ညွှန်ပြ ဆုံးမသော အသံတော် ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် မိမိ၏ အတွေး အလျဉ် ပြတ်သွားပြန်လေသည်။ သပိတ် တစ်လုံး၊ သင်္ကန်း သုံးထည်ကို ရဟန်းလောင်း (နာဂ) ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ပြောဆိုပြီးနောက် ယခု ရဟန်းလောင်းအား နာဂ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဥပဇ္ဈာယ်အား တိဿ ဟူ၍ လည်းကောင်း အမည်သစ်ဖြင့် ခေါ်မည့် အကြောင်း၊ ရဟန်းခံစဉ် သံဃာများက ထိုအမည်များကိုသာ အသုံးပြုကြမည် ဖြစ်ကြောင်းကို ရှင်းပြတော်မူလေသည်။

ထို့နောက် အနုသာသန ဆရာ ဖြစ်သော ဦးရေဝတ၏ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရဟန်းလောင်းအား ‘ယခုအခါသည် ညွှန်ကြား ဆုံးမရမည့် အခါ ဖြစ်၍ သံဃာတို့နှင့် ဟတ္တပါဿံ လွတ်ရာသို့ သင် ရဟန်းလောင်း နာဂသည် မတ်တတ်ရပ်လျက် နောက်ဆုတ်သော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် လက်အုပ်ချီကာ ဆုတ်သွားပါလော့’ ဆိုသော ညွှန်ကြားသည့် အသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

ဦးရေဝတ၏ လက်တော်တွင် အစိမ်းရောင် အဖုံး တပ်ဆင်ထားသော စာအုပ်ငယ် တစ်အုပ်ကိုလည်း အမှတ်မထင် မြင်လိုက်ရသည်။

‘Please standup Naga and go backward with your palms put together in the manner paying respect to the Assembly.’

ခံ့ညားလိုက်သည့် အင်္ဂလိပ် စကား။ ဘာမျှ အပိုအလို မရှိ။ တိကျလှပါတကား။

ဂျပန် ရဟန်းလောင်း ထိုင်ရာက ထလျက် သံဃာကို မျက်နှာပြုကာ လက်အုပ်ချီလျက် နောက်သို့ ဆုတ်သော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် ပေနှစ်ဆယ်ခန့် အကွာသို့ ရောက်သည့်တိုင် ဆုတ်လေသည်။ အနုသာသန ဆရာတော် ဦးရေဝတသည် ရဟန်းလောင်း နာဂ၏ ရှေ့တွင် ရပ်လျက် သံဃာ အလယ်သို့ ရောက်သောအခါ ရဟန်းလောင်းအား သံဃာတော်တို့က မေးစစ်ကြမည့် စကားတို့ကို ဤသို့ ဖြေရန် သင်ကြားတော်မူလေသည်။ သင်ကြားချက် အားလုံး အင်္ဂလိပ်လို ဖြစ်၏။

mgjoe.com

'When you are back in the middle of the Assembly of Sangha you will be asked some questions concerning hindrances to Bhikkuship (Full Ordination). Then you shall answer the truth and the fact: Do not be at a loss; Do not be embarrassed.'

‘သင့်အား သံဃာတော်တို့ အလယ်သို့ ပြန်ရောက်သော အခါ၌ ရဟန်း ဖြစ်ခြင်းကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသော အချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ မေးမြန်း စုံစမ်းကြကုန်အံ့။ ထိုသို့ မေးမြန်းကြသောအခါ သင်က အရှိကို အရှိ အတိုင်း အမှန်ကိုသာ ဖြေကြားရမည်။ ဤသို့ မေးမြန်းခံရခြင်းအတွက် သင်၏ စိတ်မှာ ကြံရာမရ မဖြစ်ပါလင့်။ ကသိကအောက် အနှောင့်အယှက်လည်း မဖြစ်ပါလင့်’

နှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းလိုက်သည့် ဆုံးမစကား။

အနု သာသန ဆရာက သင်ကြား ဆုံးမနေစဉ် ဂျပန် ရဟန်းလောင်း၏ မျက်နှာ၌ လင်းလက်၍ နေသော လေးစားစွာ ခံယူ သိမ်းပိုက်လျက် ရှိသော ယောနိသော မနသိကာရသည် ခုံညားသော ဣန္ဒြေ အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းနေကြသည်ကို ထင်ရှားစွာ မြင်နေရပါသည်။ အလွန် နက်မှောင်၍ ထူပျစ်သော မျက်ခုံးတော် နှစ်ခုကလည်း ဥပသမ္ပဒါ ကံကို ဆောင်ယူနေခြင်းအား သိသာစေသော နိမိတ်များပင်တည်း။

သံဃာ့ အလယ်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသောအခါ ရဟန်းလောင်း နာဂအား သံဃာများ ကိုယ်စား အနုသာသန ဆရာက မေးစစ်ရန် ဖြစ်လေသည်။ ရဟန်း ပြုပေးပါရန် ရဟန်းလောင်းက ယန်ကြားသော ‘သုဏာတုမေ ဘန္တေ သံဃော အယံ နာဂေါ အာယဿမတော’ အစရှိသော ကမ္မဝါစာကို အင်္ဂလိပ်လိုရော ပါဠိလိုပါ ဆိုသည်။

သံဃာတော်များက ဥတ် ကမ္မဝါစာဖြင့် ဂျပန် ရဟန်းလောင်းအား မြတ်သော ရှင်ရဟန်း အဖြစ်သို့ သွတ်သွင်းလိုက်ကြလေသည်။

ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် ချမ်းမြေ့သော ဘဝကို ဖန်တီးပေးနိုင်သော ဗုဒ္ဓသာသနာတော် တည်တံ့ ပြန့်ပွားရန် အလို့ငှာ ကမ္ဘာ့ သာသနာပြု လုပ်ငန်းကြီးကို လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်တော်မူလျက် ရှိသော ချမ်းမြေ့ ဆရာတော်သည်

ဤဂျပန် ရဟန်းတော် (ဦးပညာနန္ဒ) ကို အကြောင်းပြုလျက် ရဟန်း သံဃာတို့ သိအပ် လိုက်နာအပ်သော ဝိနည်းတော်များကိုလည်း အင်္ဂလိပ် ဘာသာသို့ လေးရက်ဖြင့် အပြီး ကတိုက်ကရိုက် ပြန်ဆိုခဲ့ရာ ပြီးစီးခဲ့ လေသည်။ ထိုစာကို ဒေါ်ခင်မမက သားဖြစ်သူ ကိုခင်မောင်ကျော်ကို ရည်စူး၍ ဓမ္မဒါန ပြုခဲ့ပေရာ အချိန်မီပင် စာအုပ်ငယ် ဘဝသို့လည်း ရောက်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။

ကြီးပမ်းချက် အားလုံး အတွက် အကျွန်ုပ်သည် သာဓု အကြိမ်ကြိမ် ခေါ်ပါ၏။

ရဟန်းခံပွဲ အပြီး သိမ်ထွက်သောအခါ အကျွန်ုပ် ဘဝတွင် ထူးကဲစွာ ခံစားရသော မြတ်သော အတွေ့အကြုံ တစ်ရပ်ကိုလည်း ချမ်းမြေ့ရိပ်သာ တွင် ရရှိလိုက်ပါ၏။

အကျွန်ုပ်သည် ဓမ္မာရုံရှိ 'သတ္တဝါ ဟူသရွေ့ တရားတွေ့ ချမ်းမြေ့ သာယာ ကြပါစေ' ဆိုသော စာတန်းကို မြင်တွေ့ပြီးနောက် ဖတ်ရှုနေစဉ် ဗဟို တရားရုံး ရှေ့နေကြီး ဦးအုန်းမောင်က အကျွန်ုပ်အား လာပြီး ပြုံးရွှင်စွာ လက်ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ပါ၏။ ထိုစဉ် အကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသား၌ 'ချမ်းမြေ့ခြင်း' ဟူသော ပီတိ သဘော တစ်ရပ်ကို အမှန်ပင် ခံစားနေရပါသည်။ ထိုသို့ ခံစားနိုင်ရန် အတွက် အကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသား၌ မေတ္တာဓာတ် အမှန်ပင် ကိန်းနေသည်ဟု ဆိုခြင်းမှာ အကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသား၌ ထိုအချိန်တွင် အဒေါသ စေတနာ အမှန်ပင် တည်ကိန်းလျက် ရှိကြောင်းကို အကျွန်ုပ်သာ အသိဆုံး ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဤကိစ္စကို ဤမျှ ရေးပြရခြင်းသည် အကြောင်း ရှိပါ၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်း ဆိုသော် တရား တွေ့ဖို့ လမ်းစကို ရသည့် အကြောင်း ဆိုသော် ဆိုသင့်ပါသည်။

တကယ့် အကြောင်းမှာ သာမန် ပုထုဇဉ် စိတ်မျိုးသာ ရှိနေခဲ့ပါလျှင် ရှေ့နေကြီး ဦးအုန်းမောင် အကျွန်ုပ်အား လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်စဉ် အကျွန်ုပ် သည် အလွန် ဒေါသ ဖြစ်မိပေလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဦးအုန်း မောင်သည် အကျွန်ုပ်အား အိမ်ရှင်ဘက်က တရားစွဲပြီး အိမ်ပေါ်က နှင်ချ အောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သော (အကျွန်ုပ်အား နေရာမဲ့ ဘဝသို့ ရောက်အောင် ဖန်တီးခဲ့သော) ရှေ့နေကြီး ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

‘တရား တွေ့မှ ချမ်းမြေ့ရ’ သော ဘဝ၏ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ရပ်ကို အကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် ချမ်းမြေ့ ရိပ်သာ အတွင်းမှာ တွေ့ကြုံ ခံစားရပြီး နောက် မမစုနှင့် ဆယ်နာရီကျော်မှာ ပြန်တွေ့ပါသည်။ မမစုက ထမင်း သုံးဆောင်ပြီးမှ ပြန်ကြပါ ဆို၍ ထိုင်စောင့်နေစဉ် မမစုကပင် မစ္စတာ ကီကာတာနီသည် မြန်မာနိုင်ငံသို့ တမင်တကာ ရွေးချယ်ပြီး ပြောင်းရွှေ့ လာခြင်းမှာ တခြားကြောင့် မဟုတ်။

‘သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို တွေ့အောင် ရှာဖို့၊ သူ မသေမီ တရားထူး တစ်ခု ရရှိသွားအောင် အားထုတ်ဖို့ လာတာ၊ သူ့ အစာအိမ်က ကင်ဆာ ရောဂါ ဖြစ်လို့ နယူးယောက်မှာတုန်းက လေးပုံ သုံးပုံလောက် ဖြတ်ထုတ်ခဲ့ရတယ်၊ သူ့ ကိုယ်သူ သိပ် အသက် မရှည်တော့ဘူးလို့လည်း ဉာဏ်မှာ ထင်မြင်နေရတာပေါ့၊ ဒီတော့ သတိသမ္ပဇဉ် ဉာဏ်ပညာ ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး မဟုတ်လား၊ သူ့ဟာသူ စဉ်းစားတာပေါ့၊ မသေခင် သူ ဘာလုပ် သင့်သလဲ၊ သေရင် သူ ဘယ်လို သေသင့်သလဲ ဆိုတာတွေ စဉ်းစား ခဲ့တယ်တဲ့၊ ဒါ မမစု သိရသလောက် ပြောတာ’

ထို့နောက် ဧည့်သည်များ ရောက်လာသဖြင့် စကားစ ပြတ်သွား ပါသည်။

သို့သော် အကျွန်ုပ်၏ အတွေးမျှင်ဝယ် အတွေးစသည် တန်းလန်း ဖြစ်လျက်သာ နေခဲ့ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူသည် ယခုပင် တရား တွေ့ဖို့ ချမ်းမြေ့ဖို့ အတွက် တစ်စုံတစ်ခုကို ထူးကဲစွာ ပြုခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

သူသည် ဥပသမ္ပဒါ ကံဆောင် ရဟန်းတော်မြတ် အဖြစ်ဖြင့် တရား အားထုတ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

၂။ မသေမီ ဘာလုပ်သင့်သနည်း။

ကုလသမဂ္ဂ ဖွံ့ဖြိုးရေး အစီအစဉ် မြန်မာနိုင်ငံ ဌာနေ ကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီး မစ္စတာ ကိတာတာနီ၏ အကြောင်းသည် အကျွန်ုပ်၏ ခေါင်းမှာ စွဲလျက် နေလေသည်။ စွဲရသည့် အကြောင်းမှာ သူ၏ ယောနိသော မနသိကာရ ခေါ် နှလုံးသွင်းပုံ ထူးခြားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

သူ၏ နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ပုံ ထူးခြားလှသည့် အကြောင်းကို မဆိုမိ ဤတွင် မစ္စတာ ကိတာတာနီ၏ ကိုယ်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ အကျဉ်းမျှကို ဆိုဦးမှ သင့်မည် ထင်ပါသည်။ သို့မှသာ သူလို ပုဂ္ဂိုလ်၏ နှလုံးသွင်း ထူးခြားပုံ၊ ပါရမီ ကံအထောက်အပံ့ ကောင်းပုံ၊ (လူချင်း တူသော်လည်း ကံချင်း မတူပုံ၊ ကံချင်း တူသော်လည်း ဉာဏ်ချင်း မတူပုံ၊ ဉာဏ်ချင်း တူသော်လည်း ပါရမီချင်း မတူပုံ၊ ပါရမီချင်း တူသော်လည်း ဆုတောင်းချင်း မတူကြပုံ) သဘောတို့ကို ‘တရား တွေ့ဖို့ ချမ်းမြေ့ဖို့’ အတွက် ဝါယမ စိုက်ထုတ်နေသူများကလည်း ကြည်ညို သဒ္ဓါ ပွားများနိုင်မည် ထင်ပါသည်။

မစ္စတာ ကိတာတာနီသည် ဂျပန် အမျိုးသား တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ အမည်ရင်း အပြည့်အစုံမှာ ကတ်စုဟိဒေး ကိတာတာနီ ဖြစ်သည်။ ဖခင် အမည် ဆုဆုမု။ မိခင် အမည် ချိဆေးကို။ မိဘ နှစ်ပါးစလုံး ကွယ်လွန်ပြီး ဖြစ်ကြလေသည်။

၁၉၃၁ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၂၄ ရက်နေ့တွင် ဂျပန် နိုင်ငံ တိုကျို မြို့တော်တွင် သူ့ကို ဖွားမြင်ခဲ့လေသည်။

တို့ကျိဉ်း ရိကျိ (စိန်ပေါ်) တက္ကသိုလ်၊ တာမာဂါဝါ တက္ကသိုလ် များတွင် ပညာ သင်ကြားခဲ့ရာ လစ်ဘရယ်လ် အတ် (Liberal Arts) ခေါ် လွတ်လပ်စွာ တွေးကြံ ဖန်တီးမှု အခြေခံ အတတ်ပညာကို သင်ယူ ပြီးနောက် ထိုပညာတွင် ဘွဲ့ထူးများ ရရှိခဲ့လေသည်။ လစ်ဘရယ်လ် အတ် ပညာရပ်သည် အဆင့်မြင့် ကမ္ဘာ့ တက္ကသိုလ်ကြီးများမှာ သင်ကြား ပေးသော ဘာသာရပ် ဖြစ်၏။ လစ်ဘရယ်လ် အတ် ပညာ သင်ကြား သူသည် အနုပညာ အပါအဝင် ဝိဇ္ဇာ ဘာသာရပ်များကိုလည်း သင်ကြား ရသည်။ သဘာဝ သိပ္ပံ ပညာရပ်များကိုလည်း သင်ကြားရသည်။ လူမှု သိပ္ပံ ပညာများနှင့် စာကြီးပေကြီးများကိုလည်း သင်ကြားရလေသည်။ စာကြီး ပေကြီး ဆိုသည်မှာ လူတို့၏ အကျင့် သီလ စရဏနှင့် ဆိုင်သော ကျမ်းဂန် စာပေများ ဖြစ်ကြပါသည်။

မစ္စတာ ကီတာတာနီ၏ မိဘများ လက်ထက်ကတည်းက ဗုဒ္ဓ ဘာသာကိုပင် ယုံကြည် ကိုးကွယ်ကြသည်။ သို့သော် ဂျပန် ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ မဟာယာန ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်ရာ မစ္စတာ ကီတာတာနီလည်း ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ငယ်စဉ်က ရင်းနှီးခွင့် မရခဲ့ချေ။

သူ့ မိဘများမှာလည်း အစိုးရ ဝန်ထမ်းများ ဖြစ်ကြရာ မျိုးရိုး အားဖြင့်ပင် သူသည် ဝန်ထမ်းမျိုးထဲက ဖြစ်သဖြင့် သူလည်း ဘမျိုး ဘိုးတူ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ဂျပန်ပြည်မှာ နေစဉ် ကာလကတည်းက သူသည် ကုလသမဂ္ဂ အဖွဲ့အစည်း၌ အမှုထမ်းလေသည်။ ဘွဲ့ရပြီးကတည်းက သူ သည် ကုလသမဂ္ဂ ဝန်ထမ်း တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ရာ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြောင်းရွှေ့ မလာမီ ကုလသမဂ္ဂ ဌာနချုပ်တွင် ဆယ့်ကိုးနှစ် ကြာမျှ အမှုထမ်းခဲ့ သေးသည်။

တစ်နည်း ဆိုလျှင် သူ့ဘဝသည် ဂျပန်ပြည်တွင် မွေးပြီးနောက် အမေရိကန် ပြည်တွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်ဟုပင် ဆိုသင့်တော့သည်။ ကြီးပြင်း သည် ဆိုခြင်းမှာ အသက်အားဖြင့် ကြီးပြင်းခြင်းကို ဆိုလိုသည် မဟုတ်ပါ။ လူ့ဂုဏ် အဆင့်အတန်းအားဖြင့် ကြီးပြင်းခြင်းကို ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာ နိုင်ငံသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခြင်းသည် ကုလသမဂ္ဂ အဖွဲ့အစည်း ၏ အစီအစဉ်ဖြင့် ပြောင်းရွှေ့လာခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူ့သဘောနှင့် သူ

mgyc.com

တမင်တကာ မြန်မာ နိုင်ငံသို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ခွင့် ပြုပါဟု တောင်းဆိုပြီး ပြောင်းရွှေ့လာခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ မစ္စတာ ကိတာတာနီသည် အမေရိကန် နိုင်ငံ နယူးယောက် မြို့ကြီးရှိ ကုလသမဂ္ဂ ဌာနချုပ်တွင် အမှုထမ်း နေရာမှ သူ့သဘောနှင့်သူ နယူးယောက်လို မြို့ကြီးမှာလည်း မနေချင်ပါ။ ဂျပန် နိုင်ငံ တိုကျိုလို မြို့ကြီးပြကြီးမှာလည်း မနေချင်ပါ။ အလျှပ်ပယ် ကြွယ်ဝသော လောကီ အာရုံ ကာမဂုဏ် တရားတို့ ဝန်းရံခသော ထိုထို လောက အမြင့်ဘုံကြီးများထဲမှာ ပျော်လိုက် ပါးလိုက် မူးလိုက် မိုက်လိုက်နှင့် ခက်ခဲ စွာသာ ရထိုက်သော ဘဝ၏ နေ့ရက်များကို ကုန်လွန်ချင်သော ဆန္ဒလည်း မရှိတော့ပါ။ လောကီ ချမ်းသာ အပေါင်းတို့ကို နှစ်ပေါင်း များစွာ ခံစံခဲ့ဖူးပြီ ဖြစ်သော်လည်း ထိုတရားတို့သည် မစ္စတာ ကိတာတာနီ၏ နှလုံးသားကို ချမ်းမြေ့စေခြင်းငှာလည်း မတတ်သာခဲ့ကြ။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဘုရား၏ အရိယ သစ္စာတရားမှ တစ်ပါး မိမိ နှလုံးသားကို အေးမြ ကြည်ရွှင်အောင် ဖန်တီး နိုင်မည့် တရားလည်း ထိုမြို့ကြီးပြကြီး တက္ကသိုလ်ကြီးများမှာ ရှိတော့ မည်လည်း မဟုတ်။ ရှုပ်ထွေး လေးလံလှသော ကမ္ဘာ့ နိုင်ငံတကာ ရေးရာ ဝန်ထုပ်ကြီးကို မနိုင်တနိုင် ထမ်းဆောင်လျက် အသက်ရှင်သော နေ့ရက်များ ကို ကုန်စေခြင်းသည် မိမိအဖို့ အချည်းနှီးသော နေခြင်း ဖြစ်ပေတော့မည်။ မိမိသည် ဘဝ အတွက် စိတ်ချရသော တရားကို တွေ့အောင် ရှာမှ ဖြစ် ပေတော့မည်။ ထိုတရားကို ယှဉ်ပြိုင် ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်မှုများ၊ လောဘ ဒေါသ မောဟ မာန ဣဿာ မစ္ဆရိယ ဗျာပါဒ တရားများသာ ထွန်းကား သော အရပ်တွင် နေထိုင် ဆက်ဆံလျက် ရှာခြင်းသည် ရေသာ များ၍ ငါးမတွေ့သော ဝမ်းဘဲ ဟင်္သာမျိုးနှင့် တူတော့မည် အောက်မေ့ပြီး လောကီ အာရုံ ကာမဂုဏ် ချမ်းသာမျိုး အလွန် နည်းပြီး မြတ်သော အရိယာ သစ္စာတရား တည်ထွန်းရာ ဗုဒ္ဓ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ ဓာတ်တော် မွေတော် စစ်များ ကိန်းဝပ်ရာ ဘူမိနက်သန် ဖြစ်သော မြန်မာနိုင်ငံသို့ မိမိ ဆန္ဒ အလျောက် ပြောင်းရွှေ့လာခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည် ဆိုသော ထိုပါရမီရှင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို အကျွန်ုပ်သည် မတွေ့ မမြင်ရလျှင် မနေနိုင်အောင်ပင် ဖြစ် ရလေတော့သည်။

အကျွန်ုပ် အဖို့မူ မစ္စတာ ကိတာတာနီ မြန်မာနိုင်ငံသို့ မိမိ ဆန္ဒ

mgyoe.com

m အလျောက် ပြောင်းရွှေ့လာခြင်း၌ လျှို့ဝှက် နက်နဲသော (ပို၍ မြတ်သော) အခြား အကြောင်းထူးများလည်း ရှိဦးမည်ဟု ထင်စရာ အကြောင်းများ ရှိပြန်သည်။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် မစ္စတာ ကိတာတာနီသည် မြန်မာ နိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိလာပြီးနောက် မမြင့်မီ ကာလတွင် ချမ်းမြေ့ရိပ်သာ၌ ရဟန်းခံကာ တရား အားထုတ်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ရဟန်းတော် ဦးပညာနန္ဒ ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်သော ကုလသမဂ္ဂ ဖွံ့ဖြိုးရေး အစီအစဉ် ဌာနေ ကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီး မစ္စတာ ကိတာတာနီသည် ပဗ္ဗဇိတ ဝေသ (ရဟန်း အသွင်) ဖြင့် နေပြီ ဖြစ်သည်။

ထည်ဝါ ရှုပ်ထွေးသော ဌာနန္တရ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စွန့်လျက် တစ်ဦး တည်းသော အရိယာတို့၏ နေခြင်းဖြင့် ရောယှက်ခြင်း ငါးပါးမှ ကင်းစွာ ချမ်းမြေ့ရိပ်သာ၏ စံကျောင်းဟောင်း အပေါ်ထပ်တွင် တစ်ပါးတည်း သီတင်း သုံးနေတော်မူလေပြီ။ သိရသည်မှာ ထိုကိုယ်တော်သည် နံနက် သုံးနာရီတွင် အိပ်ရာမှ ထတော်မူသည်။ လေးနာရီမှ ငါးနာရီ အထိ ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်း တရား အားထုတ်သည်။ ငါးနာရီခွဲ အရုဏ်ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးပြီးနောက် ခြောက်နာရီ တိတိတွင် ဆရာတော်နှင့် တရား ဆွေးနွေးရသည်။ ဆရာ တော်က တရား စစ်ဆေးတော်မူသည်။ ထို့နောက် ခုနစ်နာရီမှ ဆယ်နာရီ အထိ တရား အားထုတ်ပြန်သည်။ ဆယ်နာရီတွင် နေ့ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးသည်။ ဆယ့်တစ်နာရီမှ ဆယ့်နှစ်နာရီ အတွင်း ရေမိုး သန့်စင်တော်မူလေသည်။ ဆယ့်နှစ်နာရီမှ နှစ်နာရီ အထိ ကမ္မဋ္ဌာန်း တရား အားထုတ်ပြန်သည်။ မွန်းလွဲ နှစ်နာရီမှ လေးနာရီ အထိ တရားနာသည်။ လေးနာရီ နောက်ပိုင်း ည ဆယ်နာရီ အထိကို ထိုင်ခြင်း ဣရိယာပုတ်ဖြင့် တစ်နည်း၊ စကြံ လျှောက်ခြင်း ဣရိယာပုတ်ဖြင့် တစ်ဖုံ တရား တွေ့ဖို့ ချမ်းမြေ့ဖို့ အတွက် ဝိပဿနာ တရား အားထုတ်တော်မူပြန်သည်။

ချမ်းမြေ့ ဆရာတော်ထံတွင် ဂျပန် ရဟန်းတော် ဦးပညာနန္ဒနှင့် အင်တာဗျူး လုပ်ခွင့် ပြုပါ ဘုရားဟု ခွင့်ပန်စဉ် အခါက ဆရာတော်က ‘လောလောဆယ်တော့ အင်တာဗျူး လုပ်လို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ သူ့မှာ အချိန် မပေးနိုင်တာ တစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ တရား ရှုမှတ်မှုမှာ စိတ်

mgyoe.com

အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာ စိုးတာလည်း တစ်ကြောင်းကြောင့်ပဲ၊ ဒီတော့ ဒကာကြီး ဦးဆန်းလွင်ကို သူ လူထွက်မယ့် နေ့မှ တွေ့ခွင့် ပြုမယ်' ဟု ဆိုသော ချမ်းမြေ့ ဆရာတော်၏ မိန့်မှာချက်ကို ထိုရဟန်းတော် အကြောင်း ကို သိလာရသောအခါ ပိုပြီး သဘောပေါက်မိသည်။

‘တပည့်တော်ကို ဦးပညာနန္ဒ တရား အားထုတ်နေပုံ ဓာတ်ပုံ ကလေးများလည်း ရိုက်ကူးခွင့် ပြုပါ ဘုရား’

‘အဲဒီနေ့ မနက် ခုနစ်နာရီကို လာရိုက်ပါ၊ အဲဒါ တရား စစ်ချိန်ပဲ၊ ညနေ လေးနာရီကျတော့ အင်တာဗျူး လုပ်ပေါ့’

‘တင်ပါ ဘုရား’

ထိုအချိန်သည် ဂျပန် ရဟန်းတော် တရားခွင် ဝင်စ အချိန် ဖြစ်ပါ သည်။

မကြာမီ ဆရာတော် ခွင့်ပြုသောနေ့ ဆိုက်ရောက်လာပါသည်။

အကျွန်ုပ်နှင့် အတူ မိုးဝေ အယ်ဒီတာ မောင်မျိုးဝင်း (မဟာ နန္ဒာ) နှင့် အဖွဲ့သားများ ပါဝင်လျက် ဦးပညာနန္ဒ၏ ဓာတ်ပုံများ ထိုနေ့ မနက်ပိုင်း တွင် သွားရောက် ရိုက်ကူး ယူကြပါသည်။ ဆရာတော်က အင်တာဗျူး ကိစ္စ တစ်လက်စတည်း လျှောက်လိုက်ပါဟု ခွင့်ပြုသဖြင့် ထိုနံနက်တွင် လျှောက်ထားပါသည်။ အင်တာဗျူး ထုံးစံ အတိုင်း ရဟန်းတော်အား မိမိ မေးလိုသည့် မေးခွန်းများနှင့် ဖြည့်ပေးလိုသော ပုံစံကို ဆရာတော်မှ တစ်ဆင့် လည်း ဆက်ကပ်ထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့ ညနေပိုင်း အင်တာဗျူး ပြုလုပ်စဉ် အခါ၌မူ ချမ်းမြေ့ရိပ်သာ ဝေယျာဝစ္စ အဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဘသိန်းတို့ ဇနီး မောင်နှံ၊ ရဟန်း ဒကာများ ဖြစ်ကြသော ဦးကြည်စိုးမော်၊ ဒေါ်နန်းခမ်းဖူးနှင့် တကွ စိတ်ဝင်စားသူ ပရိသတ်များ စုံညီ ရှိကြလေသည်။ ယောဂီ အသွင်ဖြင့် ရှိနေသော မစ္စက် ကီတာတာနီနှင့် အတူ ဒေါ်ခင်နှင်းယုလည်း ရှိနေလေသည်။ ရဟန်းတော် ဦးပညာနန္ဒကို အင်တာဗျူး မေးခွန်းများ မမေးမီ အကျွန်ုပ်က မိမိ၏ ဗုဒ္ဓ ဘာသာ ဥပါသကာ ဖြစ်လာပုံ ဖြစ်စဉ် အကျဉ်းချုပ်ကို လျှောက်ထားလိုက် ပါသည်။ ဂျပန် ရဟန်းတော် မိမိ အပေါ် စေတနာ သဒ္ဓါထား၍ အားရပါးရ စိတ်ပါလက်ပါ ဖြေချင်သော စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ဖြစ်ပါသည်။

mgvooe.com

အကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ဆုံသော နေ့သည် စက်တင်ဘာလ ၂၁ ရက်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။ အကျွန်ုပ်က မိမိ အသက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ကျမှ အဝဇ္ဇ ပသာဒသဒ္ဓါဖြင့် ရတနာ သုံးပါး အပေါ် မဖောက်မပြန် ယုံကြည် သက်ဝင် သူ ဥပါသကာစစ် ဖြစ်လာကြောင်း လျှောက်ထားရာ ဂျပန် ရဟန်းတော်က

‘ခင်ဗျားက သုံးဆယ့်ငါးနှစ်မှာ ဥပါသကာ စစ်စစ် ဖြစ်လာတယ် ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ထက် အနှစ် နှစ်ဆယ်တောင် စောပြီး လိမ္မာလာတယ်လို့ ဆိုရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့်ကျတော့ ခုလာမယ့် စက်တင်ဘာလ ၂၄ ရက် အသက် ငါးဆယ့်ငါးနှစ် ကျမှပဲ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဥပါသကာ စစ်စစ် ဖြစ်လာ တယ်လို့ မှတ်ရတော့မှာပဲ’ ဟု ဆိုလေသည်။

အကျွန်ုပ်ကလည်း သာဓု ခေါ်ပါကြောင်း ပြောပြီးနောက် ကြိုတင် ဆက်ကပ်ထားသော အင်တာဗျူး ပထမ မေးခွန်းကို မေးပါသည်။ ထိုမေး ခွန်းမှာ ဤသို့ ဖြစ်ပါသည်။

‘အရှင်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားကို မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြောင်းရွှေ့လာပြီး ယခုကဲ့သို့ ရဟန်း အသွင်ဖြင့် ဝိပဿနာ တရား အားထုတ်အောင် ဖန်တီးခဲ့သော နောက်ကြောင်း အခြေအနေများကို တပည့်တော် သိခွင့် ရှိရင် သိပါရစေ ဘုရား’

ထိုမေးခွန်းသည် ရဟန်းတော် ဦးပညာနန္ဒ (မစ္စတာ ကိတာတာနီ) ၏ တရား တွေ့ဖို့ ချမ်းမြေ့ဖို့ အားထုတ်လာရသည့် အကြောင်း ငုပ်နေသည် များကို ဖော်ထုတ်ရန် မေးသည့် အမေး ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ အဖြေမှာ ‘မသေခင် သူ ဘာလုပ်သင့်သလဲ’ ဆိုသော အချက်ကို ဖြေရှင်းထားသဖြင့် စိတ်ဝင်စားစဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။ အဖြေမှာ ဤသို့ ဖြစ်ပါသည်။

‘မြန်မာနိုင်ငံကို ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ရောက်လာသလဲ၊ မြန်မာ နိုင်ငံကို ရောက်ပြီး မကြာမီ ယခုလို ရဟန်း အသွင်နှင့် ဝိပဿနာ တရား အလုပ်ကို လျင်လျင်မြန်မြန် ဘာကြောင့် လုပ်ခဲ့ရသလဲ ဆိုတဲ့ ဒီမေးခွန်းကို ဖြေရမယ့် အဖြေက အရှည်သားဗျ၊ ပျင်းစရာကြီး ဖြစ်နေမလား မပြောတတ်ပါဘူး’

‘မပျင်းပါဘူး ဘုရား၊ အလွန် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ အမိန့်ရှိပါ ဘုရား’

‘ပထမဆုံး ပြောသင့်တဲ့ အကြောင်းက ကျွန်တော့် ဘဝ ဆိုပါတော့၊ ကျွန်တော်ဟာ ကုလသမဂ္ဂ ဌာနချုပ်က အထက်တန်း အရာရှိကြီး တစ်ဦး အနေနှင့် အမေရိကန်ပြည် နယူးယောက် မြို့ကြီးကို သွားရောက်ပြီး အမှု ထမ်းနေခဲ့တာ ဆယ့်ကိုးနှစ်လောက် ကြာပါပြီ။ သက်တမ်း ထက်ဝက် နီးပါးပါပဲ။ ကုလသမဂ္ဂ ဌာနချုပ် ဆိုတော့ နိုင်ငံတကာရဲ့ ခေါင်မိုးပေါ်မှာ နေရသလိုပါပဲ။ ဒီအထဲ နယူးယောက်လို နေရာမှာ နေရတယ်။ ဒါလည်း လောကရဲ့ အမြင့်ဆုံး အပြည့်စုံဆုံး လိုလေသေး မရှိတဲ့ အမြင့်ဘုံ တစ်နေရာကို ရောက်နေရသလိုပဲလေ။ ဒီတော့ ကမ္ဘာ အရပ်ရပ်မှာ ရှိတဲ့ ပစ္စည်းသာ မှန် ဘာမဆို ရနိုင်တဲ့ နေရာ၊ လောကီချမ်းသာ လောကီ စည်းစိမ်သာ မှန်ပါစေ၊ ဘာမဆို ခံစားခွင့် ရှိတဲ့ နေရာကို ကျွန်တော် ရောက်နေတယ်လို့ပဲ ဆိုကြပါစို့။

‘ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာလည်း တစ်ဖက်က လောကီ စည်းစိမ် မျိုးစုံကို ခံစားနေရသလို တစ်ဖက်ကလည်း ငါဟာ လူသားတွေရဲ့ အကျိုး၊ လူသားတွေရဲ့ ဘဝ ငြိမ်းချမ်း သာယာရေးနှင့် တိုးတက် ဖွံ့ဖြိုးရေး ကိစ္စတွေကို အချိန်ရှိသရွေ့ ဆောင်ရွက်နေရတာပဲ။ ဒါဟာ အကောင်းဆုံး ကုသိုလ် ကောင်းမှု ပြုနေရတာပဲ။ တခြား ဘာအယူဝါဒကိုမှ အထူး ကိုးကွယ်နေစရာ မလိုတော့ပါဘူးလို့ အောက်မေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်။ တစ်နည်း ပြောကြစို့ ဆိုရင်တော့ စိတ်ရော ရုပ်ရော အတွက် ပြည့်စုံ လုံလောက်တဲ့ အခြေအနေ တစ်ခုကို ငါ ရောက်နေပြီပဲလို့ ဒီလိုပဲ တွေးထင်ပြီး နေခဲ့ပါတယ်။

‘ဒီလို ဘဝ အတွက် ကျေနပ်လောက်တဲ့ အခြေအနေမှာ ရောက်နေ တုန်း ပြုန်းဆို ၁၉၈၁ ခုနှစ်လောက်မှာ ကျွန်တော့် အစာအိမ်မှာ ကင်ဆာ ရောဂါ ဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။ ဒီရောဂါ ကုသခံဖို့ ကျွန်တော် ဆေးရုံကို တက်ရပါတယ်။ ဆေးရုံပေါ်မှာ ကျွန်တော် လချီ ကြာပါတယ်။ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ခွဲစိတ်ပြီး ကျွန်တော့် အစာအိမ်ရဲ့ လေးပုံသုံးပုံကို ဆရာဝန်များ က ဖြတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ကြပါတယ်။ ဒီတော့ စည်းစိမ်ဘုံကြီးထဲမှာ နေပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ စားချင်တိုင်းလည်း မစားရတော့ပါဘူး။ နေချင်သလိုလည်း မနေရတော့ပါဘူး။ သွားချင်တိုင်းလည်း သွားခွင့် မရတော့ဘူးပေါ့။ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုကို ဖြစ်စေတဲ့ ဒီအဖြစ်ဟာ ကျွန်တော့် အဖို့ စိတ်ပိုင်း

ဆိုင်ရာ ဆုံးရှုံးမှု များစွာကိုပါ ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့ပါတယ်။

‘ပထမ ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ရတဲ့ စိတ်ပိုင်း ပြဿနာက ဘာလဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို ခွဲစိတ်ကုသတဲ့ ဆရာဝန် ဆရာမများ အနေနှင့် ဗိုက်ထဲက အနာကို ခွဲထုတ် ဖြတ်လှီးပစ်ခဲ့နိုင်လို့ ခွဲစိတ်ကုသမှု အောင်မြင် ခဲ့တယ်လို့ ဆိုရပေမဲ့ ဘယ်ဆရာဝန်ကမှ ကျွန်တော် အသက်ရှင်မယ် မရှင် ဘူး ဆိုတာ အတပ် မပြောနိုင်ကြဘူး။’

‘တကယ်လို့ အသက်ရှင်မှာပါလို့ ပြောနိုင်ဦးတော့ ဘယ်ဆရာ ဆရာမကမှ ကျွန်တော့်ကို နောက်ထပ် ဘယ်နှနှစ် ကြာအောင် သို့တည်း မဟုတ် ဘယ်နှလ ကြာအောင် ... ဆိုကြပါစို့၊ တစ်နှစ်လား၊ ခြောက်လလား၊ တစ်လလား၊ အဲဒီလို အချိန်ကာလ သတ်သတ်မှတ်မှတ်ပေါ့ဗျာ၊ ဘယ် လောက် ကြာအောင် အသက်ရှင်ဦးမယ်လို့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ကြဘူး။’

‘ဒီကိစ္စကို မပြောနိုင်တာလောက် ဆိုရင် တော်သေးတာပေါ့၊ ကျွန်တော့် ဘဝက ဘယ်လောက်တောင်မှ မသေချာသလဲဆို ကျွန်တော့် အစာအိမ်ရဲ့ လေးပုံမှာ သုံးပုံလောက် ဖြတ်ထုတ်ရပြီးသည့်တိုင်အောင် ဒီကင်ဆာ ရောဂါဟာ အမြစ်ပြတ်ပေါ့ဗျာ၊ လုံးလုံးလျားလျား ကောင်းမွန် စိတ်ချရပြီလို့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်တော့ပါဘူး။’

‘ဒီတော့ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ကျွန်တော် အသက်ရှင်နေရတဲ့ အဖြစ်ဟာ ဘာရေရာတာ ရှိသေးလဲ၊ ဘာစိတ်ချမ်းသာစရာ ရှိသေးလဲ၊ ဘာဘုံကြီးပေါ်ပဲ ရောက်နေ ရောက်နေ ဘာတပ်မက်စရာ ရှိသေးလဲ၊ ကျွန်တော်ဟာ သေခြင်းတရားနှင့် နာခြင်းတရားကို ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ ထိုင်စောင့်နေဖို့ပဲ ကောင်းတော့တယ်၊ ဘာလုပ်လုပ် ဘယ်လို နေရ နေရ ဘာပျော်စရာ ရှိတော့မှာလဲ။’

‘စိတ်ဓာတ် အကြီးအကျယ် ကျစရာ ကောင်းတဲ့ ဒီအခြေအနေဟာ ကျွန်တော့်ကို နှိပ်စက်နေပေမဲ့ ကျွန်တော့် ကိုယ်ခန္ဓာပေါ် ဉာဏ်ရောက် အောင် တွန်းပို့လိုက်တယ်လို့ ဆိုရမလိုပါပဲဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့

‘ကျွန်တော်ဟာ ဒီအခြေအနေက လွတ်မြောက်အောင် ငါ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ။’

‘တစ်နေ့ တစ်ရက်ပဲ အသက်ရှင်ပြီး နေရ နေရ အဲဒီ မသေမီ

mgjoe.com

နေရတဲ့ နေ့ရက်တွေကို ဒီဘဝ အတွက် အသုံးချမလား၊ ဘဝကူး ကောင်းမွန် ရေး အတွက် အသုံးချရမလား။

‘ငါ့မှာ အချိန် (အသက်ရှင်လျက် နေဖို့) မရှိတော့ဘူး၊ ဒီတော့ ခုချက်ချင်း ငါ ဘာလုပ်မလဲ။

‘အဲဒီ အချက် သုံးချက်ကို ကျွန်တော် စဉ်းစားပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ဓာတ် မကျအောင် လုပ်ရတာပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကို အချုပ်အနှောင် ပြုနေတဲ့ ဒီရောဂါ အကျဉ်းအကျပ်ထဲက လွတ်မြောက်အောင် ငါ ဘာလုပ် ရမလဲ ဆိုတဲ့ အချက်ကို စပြီး စဉ်းစားပါတယ်။

‘ပထမတော့ ဆရာဝန်တွေ ညွှန်ကြားတဲ့ ကင်ဆာ ရောဂါ ဆဲလ် တွေကို သတ်တဲ့ ဆေးကို သုံးဆောင်ပါတယ်၊ ဒီဆေးက အလွန် ပြင်းတယ်၊ ဘေးထွက် ဥပဒ် အန္တရာယ်ကလည်း သိပ်များတယ်၊ စသောက်တဲ့ အချိန် ကစပြီး ဆံပင် ကျွတ်တယ်၊ လက်သည်း ပုပ်တယ်၊ အူထဲမှာလည်း တခြား ရောဂါတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်ပေါ့ဗျာ၊ သက်သာအောင်လို့ သူ့ဆေး စားမိကာမှ ဒီဆေးကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့ ဆင့်ပွား ရောဂါက မူလ ရောဂါ ထက်တောင် များဦးမယ်၊ ဒီတော့ ပူပါတယ် ဆိုပြီး ဆီအိုးထဲက ခုန်ချမှ မီးပုံထဲ ရောက်ရတယ် ဆိုတဲ့ စကားလိုပါပဲ၊ ကျွန်တော့် အဖြစ်ကတော့ မျှော်လင့်ချက်တွေ မှေးမှိန်သည်ထက် မှေးမှိန်တဲ့ အခြေအနေကို တစ်နေ့ ထက် တစ်နေ့ ဆိုက်ရောက်လာပါတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ဟိုလူ အကြံပေး ကောင်းနိုးနိုး ဒီလူ အကြံပေး ကောင်းနိုးနိုးပဲ လိုက်လုပ်နေရတော့တာပေါ့၊ ကံကောင်းတယ်ပဲ ဆိုရမလား မပြောတတ်တော့ပါဘူးဗျာ၊ နယူးယောက် မှာပဲ ကျွန်တော် ဂုရု နှစ်ပါးနှင့် တွေ့ပါတယ်၊ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ကုထုံး နှစ်ခုနှင့် ကုဖို့ အကြံပေးပါတယ်၊ ပထမ ကုထုံးက အာဟာရ ကုထုံးပေါ့၊ ဓာတ်စာနှင့် ကုတာ၊ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ဆန်လုံးညှို့ စားဖို့ အကြံပေးကြပါတယ်၊ သူတို့ အကြံပေးတဲ့ အတိုင်း ကျွန်တော် စားခဲ့ပါတယ်။

‘ဒုတိယ ကုထုံးကတော့ ဘာဝနာ ကုထုံးလို့ ဆိုရမှာပေါ့ ခင်ဗျာ၊ မိမိ စိတ်ကို သမာဓိ ရအောင် အားထုတ်ပြီး ဒီစိတ်တန်ခိုးနှင့် မိမိကိုယ်ကို မိမိ ပြန်ကုတဲ့ နည်း၊ ဒီနည်းဟာ အမှန်တော့ အရှေ့တိုင်းက ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်း

mgvye.com

ယောဂီနည်း တစ်ခုပါပဲ။ အနောက်တိုင်းသားတွေကတော့ ဒီနည်းကို (self hypnosis) ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ညှို့ ကုသနည်းပဲ ခေါ်တယ်။ ဒီနည်းဟာ သူတို့ဆီမှာ တော်တော် ခေတ်စားနေတယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား၊ ဟားဘတ် တက္ကသိုလ်က ဒေါက်တာ ဟားဗတ် ဘင်ဆင် အမ်ဒီရဲ့ စိတ်လျှော့ တုံ့ပြန်မှု (Relaxation Response) ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို တပည့်တော် ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ဒီစာအုပ်မှာ ဘာဝနာနည်းနှင့် ရောဂါ တော်တော်များများကို ကုသလို့ ရတာ အထောက်အထားတွေနှင့် ဖော်ပြထားပါတယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီနည်းပါပဲ။ နည်းလမ်းတွေကတော့ တော်တော် စုံပါတယ်။ Zen နည်း၊ T.M နည်း အစရှိသည်ပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း နည်းလမ်း တော်တော်များများပဲ စမ်းလုပ်ပါတယ်။ ဆိုကြပါစို့၊ ဒီနည်း နှစ်နည်းနှင့် လုပ်တဲ့ အခါ ကျွန်တော့် အခြေအနေဟာ သိသိသာသာ တိုးတက် ကောင်းမွန်လာတယ် ခင်ဗျ။ နောက်ဆုံး ၁၉၈၃ ခုနှစ်လောက် ရောက်တော့ ကျွန်တော် မသေသေးဘူး၊ ဒါ လက်တွေ့ ကျွန်တော် မြင် တွေ့ရတဲ့ အခြေအနေပဲ။ အစက ခြောက်လတောင် စိတ်မချရတဲ့ ကျွန်တော့် အခြေအနေဟာ အသက် မသေဘဲ နှစ်နှစ်ကျော် ရှင်နေသေးတယ် ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း စိတ်အား တက်လာတာပေါ့ ခင်ဗျ’

‘ဟုတ်တာပေါ့ ဘုရား၊ အံ့ဩစရာပါပဲ’

‘ဟုတ်တယ် အံ့ဩစရာပဲ။ ဒီတင် ကျွန်တော် စဉ်းစားတယ်။ စဉ်းစားတယ် ဆိုတာထက် ဒွိဟ ကင်းတဲ့ ရှင်းလင်းတဲ့ အမြင်ကို ရတယ်လို့ ဆိုရင် ပိုပြီး မှန်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါက ဘာလဲ ဆိုတော့ စိတ်မှာ တန်ခိုး ရှိတယ်။ ငါ ဒီလောက်ကလေး အားထုတ်ရုံနှင့်တောင် ဆရာဝန်တွေ ခေတ်မီ သိပ္ပံနည်းတွေနှင့် မကုနိုင် အတိအကျ မပြောနိုင်တဲ့ ဒီကင်ဆာ ရောဂါကြီး ပျောက်သေးတာပဲလို့ မြင်လာပါတယ်။ ဒါနှင့် ဆေးရုံမှာ ပြန်ပြီး ကျွန်တော် ဆေးစစ်ခံပါတယ်။ ဒီအခါမှာတော့ ဆရာဝန်တွေ ဆရာမတွေ အားလုံးလည်း ပဲ အံ့အားသင့်ကြတာပေါ့။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးများ ကင်ဆာ ရောဂါ ဆဲလ် တွေဟာ စိတ်တန်ခိုးနှင့် သတ်လို့ သေသွားသလဲပေါ့။ ဒါ သူတို့ မစဉ်းစား တတ်တော့ဘူးလေ၊ လက်တွေ့ ကင်ဆာ ဆဲလ်တွေ ပျောက်ကင်းသွားလို့သာ

mgjoe.com

သူတို့ လက်ခံလိုက်ကြရတာ၊ ဆရာဝန်တွေက ကင်ဆာ ရောဂါ ဆိုလို့ နှမ်းတစ်စေ့တောင် မရှိတော့ဘူးလို့လည်း ဝန်ခံချက် ပေးရော ကျွန်တော် လည်း ဟဲ့ ငါ မသေနိုင်သေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အစာအိမ်က လေးပုံ တစ်ပုံသာ ကျန်တော့တယ် ဆိုတော့ အလျင်ကလို့ လူကောင်း ပကတိလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှတ်လို့လည်း မရတော့ဘူး၊ ကဲ ဒီတော့ ခု ငါ ဘာလုပ်မလဲ၊ ဒါ ကျွန်တော် စဉ်းစားပါတယ်။

‘အသက်ကလည်း ငါးဆယ်ကျော် ငါးဆယ့်ငါးနှစ်ထဲ ရောက်လာပြီ၊ စောစောက ခင်ဗျား ပြောတဲ့ စကားမှာ ခင်ဗျားက အသက် သုံးဆယ့် ငါးနှစ်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဥပါသကာ ဖြစ်လာတယ် ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ထက် ဆယ့်ငါးနှစ် အနှစ် နှစ်ဆယ် စောပြီး လူလိမ္မာ ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ၊ ကျွန်တော်က ခု စက်တင်ဘာလ ၂၄ ရက်နေ့ကျမှ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဥပါသကာ အစစ် ဖြစ်တော့မှာကိုး။’

‘ဒါနှင့် စကားကို ပြန်ကောက်ကြစို့၊ ကဲ အဲဒီလို ရောဂါ ပျောက် ကင်းပြီ ဆိုတော့ အသက်မသေ ကျန်ရှိနေတဲ့ အချိန် ကာလတွေဟာ တစ်ရက် တစ်လပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒီအချိန် ကာလတွေကို ငါ ဘယ်လို အသုံးချ မလဲ၊ ခု လုပ်နေတဲ့ လောကီ အလုပ်တွေ လုပ်ရင်းပဲ အချိန်ကုန်ခံလိုက် မလား၊ အစတုန်းကတော့ ပင်စင်ယူ အငြိမ်းစားချိန်ကျမှ တရား အားထုတ် မယ်လို့ စိတ်ကူးဖူးပါတယ်၊ ခုဟာက အဲဒီ အခြေအနေမှ မရှိတော့တာ၊ နေ့သေမလား ည သေမလား မသိ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ရောဂါ ပျောက်ကင်း သွားပြီဆိုဆို ကျွန်တော့် အခြေအနေက လူကောင်း ပကတိ မဟုတ်တော့ ပါဘူး၊ ဒီတော့ ငါ အချိန် ဆွဲနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ လောကီ အလုပ်တွေ ကတော့ တစ်သက်လုံးလည်း လုပ်ခဲ့ပြီပဲ၊ ဒီတော့ ငါရတဲ့ အချိန်ကလေးမှာ ဘဝကူး ကောင်းဖို့ တစ်ခုခု လုပ်မှပဲလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။’

‘ဒါဆို ခုချက်ချင်း ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ ဆိုပြီး စဉ်းစားတယ်၊ ဒီပုံ အတိုင်းတော့ အမေရိကန်ပြည်လို လောကီ စည်းစိမ်ဘုံမှာ နေပြီး အချိန် ကုန်သွားရင် ငါ့အတွက် အရှုံးပဲ ဖြစ်မယ်၊ ဒီတော့ ငါဟာ စိတ်ငြိမ်းချမ်းရေး တရားကို ရှာဖို့ အတွက် ထေရဝါဒ နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံကို သွားမှ ဖြစ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြန်တယ်။’

mgyoe.com

ဒါဆို ဘယ်နိုင်ငံကို သွားမလဲ၊ ထေရဝါဒ နိုင်ငံ ငါးနိုင်ငံ ရှိတယ်၊ ခုအချိန်မှာ လာအို၊ ကမ္ဘောဒီးယား နှစ်နိုင်ငံကတော့ ထည့်စဉ်းစားဖို့ မလိုဘူး၊ သီဟိုဠ်၊ ထိုင်းနှင့် မြန်မာ သုံးနိုင်ငံပဲ ရှိတယ်၊ သီဟိုဠ်ကို စဉ်းစားတော့ ပြည်တွင်း ဆူပူမှုတွေနှင့် ရှုပ်ထွေးနေတယ်၊ ထိုင်းကို စဉ်းစားပြန်တော့ ထိုင်းက မဆိုးပါဘူး၊ သို့သော် ထိုင်းက ခု ခေတ်မီအောင် ဆိုပြီး မြို့ပြ ယဉ်ကျေးမှုက တအား ခေတ်စားလာတာလည်း တစ်ကြောင်း၊ နောက်ပြီး ကုလသမဂ္ဂ ဖွံ့ဖြိုးရေး လုပ်ငန်းတွေကလည်း အဆမတန် များတော့ ကျွန်တော် အတွက် ဝန်ပိုမှာလည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် ထိုင်းကိုလည်း ပယ်လိုက် ပါတယ်၊ မြန်မာနိုင်ငံကတော့ ခုချိန်မှာ ဘာပဲပြောပြော အရှေ့တောင်အာရှ မှာ အတည်ငြိမ်ဆုံး ဣန္ဒြေ အရဆုံး အခြေအနေမှာ ရှိပါတယ်’

‘ဒါဆို ခုချက်ချင်း ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ ဆိုပြီး စဉ်းစားတယ်၊ ဒီပုံအတိုင်းတော့ အမေရိကန်ပြည်လို လောကီ စည်းစိမ်ဘုံမှာ နေပြီး အချိန် ကုန်သွားရင် ငါ့အတွက် အရှုံးပဲ ဖြစ်မယ်၊ ဒီတော့ ငါဟာ စိတ်ငြိမ်းချမ်းရေး တရားကို ရှာဖို့ အတွက် ထေရဝါဒ နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံကို သွားမှ ဖြစ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ် ပြန်တယ်’

ရဟန်းတော် ဦးပညာနန္ဒ အသွင်ဖြင့် ဖူးမြင်နေရသော ကမ္ဘာ့ ကုလ သမဂ္ဂ၏ မြန်မာနိုင်ငံ ဌာနေ ကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီး ဂျပန် အမျိုးသား မစ္စတာ ကီတာတာနီ၏ အထက်ပါ စကားများသည် အကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသား ကို မိုးခြိမ်းသံဖြင့် အိပ်စက်ခြင်းမှ လှုပ်နှိုးလိုက်သလို ရှိ၏။ အကျွန်ုပ် လည်း ထိတ်လန့်ခြင်းဖြင့် လန့်နှိုးလေတော့၏။ ထိုအခါ မှောင်မည်းနေသော လိုဏ်ဂူကြီး တစ်ခု အတွင်းသို့ လင်းထိန်နေသော နေခြည်တန်း တစ်ခု စူးဝင်လာသလို မောဟဖြင့် မိုက်မှောင်ဆဲ အကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသားသို့ သံဝေဂ အလင်း တစ်ခု ရောက်ရှိလာလေသည်။ ထိုအခါ ဦးနှောက်၌ ဉာဏ်သည် လည်း ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လေသည်။

‘လောကီ စည်းစိမ်ဘုံမှာ နေပြီး အချိန် ကုန်သွားရင် ငါ့အတွက် အရှုံးပဲ ဖြစ်မယ်’ ဆိုသော ဤဒုလ္လဘ ရဟန်းတော်၏ စကားက ပညာ

ပါလှချေသည်။ သူသည် သံဝေဂကို ဖော်ပြနေပါကလား။ သူသည် ကာမဂုဏ် လောက၏ အနှစ် မရှိကြောင်း တရား (ဓမ္မ) ကို အလွယ်ဆုံးသော စကားများဖြင့် ဖော်ပြနေပါကလား။ အကျွန်ုပ်အားလည်း သင် ဘဝကို နားလည်ဖို့ အချိန်တော်ပြီဟု ဆုံးမနေသလိုပါပဲလား။

လောကီ စည်းစိမ် (ကာမဂုဏ် အာရုံတရားတွေ) ကို အထင်ကြီးသူ၊ တပ်မက်သူ၊ တန်ဖိုးထားသူ၊ တောင့်တသူတွေထဲတွင် အကျွန်ုပ်သည် ရှေ့ဆုံးက ပါဝင်သူ ဖြစ်ဆဲကို မငြင်းနိုင်ပါ။ လောကီ စည်းစိမ်များ စုဝေးရောက်ရှိရာ အနောက်တိုင်း စက်မှု နိုင်ငံကြီးများနှင့် အရှေ့တိုင်းမှ စက်မှု နိုင်ငံ ဂျပန်ပြည်ကို လောကီ အမြင့်ဘုံ လောကီ သုခဘုံဟု အကျွန်ုပ်သည် အစဉ်သဖြင့် စွဲလမ်းနေခဲ့သည်လည်း အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုမူ ဂျပန်ပြည်လို လောကီ သုခဘုံမှာ မွေးပြီး အမေရိကန်ပြည်လို လောကီ အမြင့်ဘုံမှာ ကြီးပြင်းသူ၊ အလိုရှိသမျှ လောကီ စည်းစိမ်တွေကို ခံစား စံစားခွင့် ရှိသူ တစ်ဦးက ထိုလောကီ စည်းစိမ်ဘုံမှာ နေပြီး ဘဝ၏ အချိန်ကာလများကို အကုန်ခံလိုက်လျှင် အရှုံးပဲ ဖြစ်မည် ဆိုသော တရားကို အကျွန်ုပ်အား ပြသနေလေသည် တကား။ သူ၏ နောက်ဆက် စကားကလည်း ‘စိတ် ငြိမ်းချမ်းရေး တရားကို ရှာဖို့ ထေရဝါဒ နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံကို သွားမှ ဖြစ်မည်’ ဟု ဆိုလေသည်။

ထိုစကားသည် အကျွန်ုပ်၏ ပိတ်လှောင်နေသော ဦးနှောက်ကို ဖွင့်ပြီး ဘဝ အတွေးအမြင်၏ သစ္စာ အလင်းကို ပြသော စကားပါပဲ။ ဒါဖြင့် လောကီ စည်းစိမ်တွေ စုပုံနေသော အဆင့်အတန်း မြင့်သည့် တိုးတက်သည် ဆိုသော နိုင်ငံတွေ၊ လူ့ အဖွဲ့အစည်းတွေမှာ စိတ် ငြိမ်းချမ်းရေး တရား မရှိလေရောသလား။

အမှန်ဆို မေးစရာပင် မလိုပါ။ ထိုလောကီ အမြင့်ဘုံ ဆိုသော အရပ်ဒေသတို့တွင် စိတ် ငြိမ်းချမ်းရေး တရားသာ အမှန် ရှိလျှင် မစ္စတာ ကီတာတာနီသည် ဤထေရဝါဒ မြန်မာနိုင်ငံသို့ လာရောက်ရန် အတွက် အကြောင်း ရှိပါဦးမည်လား။ သူသည် လက်တွေ့သမား ဖြစ်သည်မှာလည်း ထင်ရှားသည်။ သူသာ စိတ်ကူးယဉ်သမား ဖြစ်လျှင် ဟိုနိုင်ငံတွင် နေပြီး အချိန် ကာလများကို အကုန်ခံလိုက်မှာပေါ့။ ယခုတော့ သူသည် ထိုသို့

mgyoe.com

ဆန်းလွင်

မေ့မေ့လျော့လျော့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေခြင်းကို ဘဝ၏ အရှုံး ဖြစ်သည် ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချခဲ့ရုံမျှမက စိတ်၏ ငြိမ်းချမ်းခြင်း ရှိရာ ဤထေရဝါဒ မြန်မာနိုင်ငံသို့ အချိန်မကုန်မီ ရောက်အောင် လာခဲ့လေပြီ။

၃။ ဝိပဿနာ ရှိရာ ပြည်မြန်မာ။

ထေရဝါဒ နိုင်ငံချင်းပင် တူသော်လည်း မြန်မာနိုင်ငံကို သူ အကဲခတ်ပုံ ကလည်း အကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသားကို ငြိမ်းအေး ကြည်နူးစေပါသည်။

‘မြန်မာနိုင်ငံကတော့ ခုအချိန်မှာ ဘာပဲပြောပြော အရှေ့တောင် အာရှမှာ အတည်ငြိမ်ဆုံး ဣန္ဒြေအရဆုံး အခြေအနေမှာ ရှိပါတယ်’

သူ၏ အထက်ပါ စကားသည် စဉ်းစားစရာ များစွာကို အကျွန်ုပ်အား လက်ဆောင်ပေးပါသည်။

ဪ ပစ္စည်း ဥစ္စာ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝခြင်း ရှိသော်လည်း ဘဝ၏ တည်ငြိမ်ခြင်း၊ ဣန္ဒြေရခြင်း၊ အေးချမ်း ငြိမ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ဆောက်တည်ရာ ဘဝ ဒဿန မရှိသော အရပ်သည် စင်စစ် ပတိရူပ ဒေသဝါသောစ ဟူသော မင်္ဂလာ တရား မရှိသော အရပ်ပါပဲကလား။ ပစ္စည်း ဥစ္စာ မချမ်းသာသော်လည်း ရောင့်ရဲတတ်သော၊ ဘဝ အတွက် ဆောက်တည်ရာ ဒဿန (ထေရဝါဒ) ရှိသော အရပ်သည် စင်စစ် တည်ငြိမ်သည်၊ ဣန္ဒြေ ရသည်၊ ငြိမ်းအေးမှု ရှိသည် ဖြစ်ရကား ထိုဒေသသည်သာ မင်္ဂလာ ရှိသော အရပ်ပါကလား။

ထိုစကားများကို နားမှာ ဆတ်ဆတ် ကြားရသော အခါမှပင် ဤ မြန်မာနိုင်ငံတွင် လူဖြစ်ရခြင်းကို အောက်တန်းကျသည်၊ တန်ဖိုး မရှိဟု ထင်လျက် ကာလ ကြာမြင့်စွာ နေခဲ့မိသော မိမိ၏ အဖြစ်သည် ရှက်ဖို့ ကောင်းလှချေ၏ဟု သိမြင်လာပါတော့သည်။ ဪ ကိုယ့်နိုင်ငံ၏

mgyoe.com

တန်ဖိုးကို ကိုယ်ကတော့ မသိ၊ သူများက သိသည်မှာ စင်စစ် ဝမ်းနည်းဖွယ် ရှက်ဖွယ် ကောင်းလှသည်မှာ အမှန်ပါပဲ။

နံနက် ခုနစ်နာရီတွင် တစ်ကြိမ် ဦးပဉ္စင်းကြီး ဦးပညာနန္ဒကို ဖူးတွေ့ ခဲ့ရပါသေးသည်။ သူ့ကို ညနေပိုင်းတွင် အင်တာဗျူး လုပ်ရန် ခွင့်ပန်ဖို့နှင့် ဓာတ်ပုံ ရိုက်ဖို့ ပထမ ဖူးရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မိမိနှင့် မိုးဝေ အဖွဲ့သားများ ချမ်းမြေ့ ရိပ်သာသို့ နံနက် ခုနစ်နာရီ အရောက် သွားခဲ့ကြလေသည်။ ချမ်းမြေ့ ရိပ်သာ၏ ယခင် စံကျောင်း နှစ်ထပ်ကျောင်း အပေါ်ထပ်တွင် ဦးပညာနန္ဒ သီတင်းသုံးပါသည်။ အကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့ စံကျောင်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ချမ်းမြေ့ရိပ်သာ ဆရာတော် ဘုရားက တရားပြနေစဉ် ဖြစ်လေသည်။ ရဟန်းတော် ဦးပညာနန္ဒနှင့် အတူ စာရေးဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်နှင်းယု၊ သူ့ ဘေးမှာ ပိန်ပိန်သေးသေး ဂျပန် အမျိုးသမီးကြီး (မြန်မာ ယောဂီဝတ်ဖြင့်) တွေ့ရလေသည်။ ထိုယောဂီ အမျိုးသမီးကား မစ္စက် ကိတာတာနီ ဖြစ်လေသည်။

အမေရိကန် နိုင်ငံမှ မြန်မာနိုင်ငံသို့ အရောက်လာကာ တရား (ဓမ္မ) ကို ရှာဖွေနေကြသော သူတို့၏ မျက်နှာပေါ်မှာ ဆန္ဒာဓိပတိ တပ်ထားပုံ အထင်းသား ပေါ်ပါသည်။ ချမ်းမြေ့ ဆရာတော် ဘုရား၏ ငြိမ်းအေး တည်ငြိမ်လှသော တရားပြ အင်္ဂလိပ် စကားသံများကလည်း ထင်ရှား ရှင်းလင်း၍ ပြတ်သားလှပါသည်။

နံနက်ပိုင်း တွေ့စဉ်က ချမ်းမြေ့ ဆရာတော် ဘုရားက ဂျပန် ဒုလ္လာ ရဟန်းတော်အား ဝိပဿနာ၏ အခြေခံ သဘောတရားနှင့် သတိပဋ္ဌာန် တရားတော်ကို အစဉ် အတိုင်း ဟောကြား ဆုံးမတော် မူနေလေသည်။ ဆရာတော်၏ အောက်ပါ စကားများက အကျွန်ုပ်၏ နားတွင်းသို့ ခုန်ပေါက် ပြေးဝင်လာကြပါသည်။

'The Practice of Vipassana or Insight Meditation is the effort made by the meditator to understand correctly the nature of the psycho-physical phenomena taking place in his own body.'

ဝိပဿနာ အကျင့်သည် ကမ္မဋ္ဌာန်း တရား အားထုတ်သူက မိမိ

mgjoe.com

ကိုယ်ပေါ်တွင် ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိသော ရုပ်နာမ် ဓမ္မတို့ကို ဟုတ်တိုင်း မှန်စွာ သိမြင် နားလည်ရေး အတွက် အားထုတ်ခြင်းပင် ဖြစ်ကြောင်း ဟောကြားနေသော ဆရာတော်၏ စကားသံများသည် နားမှ တစ်ဆင့် စိတ်မျက်စိထဲသို့ ရောက်သော အခါ အထင်းသား မော်လွင်နေလေသည်။ ဆရာတော်သည် နိုင်ငံခြားသားများ၏ နားနှင့် စိတ်မျက်စိကို ဖွင့်ပေးတော် မူလေသည်။ ရုပ်နာမ် ဓမ္မတို့ကို ဝိပဿနာ အားထုတ်သူသည် မှတ်သားရပုံ ကိုလည်း ဟောကြားပြန်လေသည်။

'We must make ourselves aware of them by observing them and noting thus: "seeing, seeing", "hearing, hearing", "smelling, smelling", "tasting, tasting", "touching, touching" or "thinking, thinking".'

မြင်သမျှ ကြားသမျှ နံသမျှကို မြင်လျှင် မြင်တယ် မြင်တယ်၊ ကြားလျှင် ကြားတယ် ကြားတယ်၊ နံလျှင် နံတယ် နံတယ်၊ ချိုလျှင် ချိုတယ် ချိုတယ်၊ ထုံကျဉ်လျှင် ထုံတယ် ထုံတယ်၊ ကျဉ်တယ် ကျဉ်တယ် စသည်ဖြင့် မှတ်ရပုံ အနုပဿနာ နည်းများကို ဖွင့်ဟ ဟောကြားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထို့နောက် ဝိပဿနာ အားထုတ်ရာတွင် မှတ်ရ လွယ်ကူသော ပိန်ဖောင်း မှတ်နည်းကိုလည်း ဟောတော်မူပြန်သည်။

'While noting the rising of the abdomen, do so from the beginning to the end of the movement just as if you are seeing it with your eyes. Do the same with the falling movement.'

ဝမ်းဗိုက်၏ ဖောင်းတက်လာပုံ ဖြစ်စဉ်ကို အစမှ အဆုံးတိုင် မိမိ၏ ပကတိ မျက်စိဖြင့် မြင်နေရသလို ထင်လာ မြင်လာအောင် ရှုဖို့ ဆရာတော် ဟောပြောပုံမှာ ရှင်းလှပါသည်။ အကျွန်ုပ်လည်း တရားသို့သာ စိတ်ရောက် သွားလေပြီ။

ဆရာတော်က ဝိပဿနာ တရား ရှုသူ၏ အမှတ် စိပ်လာသော အခါ စိတ်သည် အာရုံ စူးစိုက်မှု ရရှိလာပုံ၊ တဖြည်းဖြည်း သမာဓိစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာပြီး တည်ငြိမ်လာပုံများကိုပါ သဘောပါအောင် ရှင်းပြတော်မူ

လေသည်။ တရား အားထုတ်စ အခါ၌ ယောဂီ၏ စိတ် ပျံ့လွင့်နေတတ်ပုံက စ၍ မြင်လွယ် ထင်လွယ်အောင် ဆရာတော်က ဟောညွှန် ပြတော်မူလေ သည်။

'Your mind may wander elsewhere while you are noting the abdominal movement. This must also be noted by mentally saying, "wandering, wandering." When this has been noted once or twice, the mind stop wandering, in which case you go back to noting the rising and falling of the abdomen.'

ထို့နောက် စိတ္တာ နုပဿနာ လိုက်ပုံကို ဟောတော်မူသည်။

'In short, whatever thought or reflection occurs should be noted. If you imagine, note as "happy." If you feel bored, "bored." Noting all these acts of consciousness is called "Cittanupassana".'

ဆရာတော်သည် ဝိပဿနာ အားထုတ်သော ယောဂီ ဖြစ်လျှင် အိပ်ချိန် (လေးနာရီ) မှ အပ ကျန်အချိန်များတွင် သတိကို မြဲစွာ ကပ်၍ ဖြစ်ပျက်နေသမျှသော အခြင်းအရာများကို မှတ်၍သာ အချိန် ကုန်သင့်ပုံ ကိုလည်း ဟောလေသည်။ လမ်းလျှောက်ရင်း မှတ်ပုံ၊ ထိုင်ရင်း မှတ်ပုံ၊ ဆွမ်းစားရင်း မှတ်ပုံများကိုပါ စိပ်စိပ် သင်ကြားတော်မူလေသည်။ ထိုသို့ စိပ်စိပ် မှတ်ရင်း မှတ်ရင်း ယောဂီ၏ ဝိပဿနာ အမြင်တွင် လောက၌ ရုပ်၏ ဂုဏ်သတ္တိများ ဖြစ်သော အာယာတနများနှင့် ထိုအာရုံများကို မှတ်သားနေမှု ဟူသော စိတ်၏ လုပ်ဆောင်ချက်များသာ အမှန်တကယ် ဖြစ်ပေါ် ပပျောက်လျက် ရှိသည် ဆိုသော အခြင်းအရာကို ကွဲကွဲပြားပြား ထင်မြင်လာမည်။ ထိုသို့ ထင်မြင်ခြင်းသည် ဝိပဿနာ၏ ဉာဏ်စဉ် အစ နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်သို့ ဆိုက်ရောက်ပုံကို ဟောတော်မူလေသည်။

'Thus, with every act of noting, the yogi will come to know for himself clearly that there are only this material quality which is the object of awareness'

or attention and the mental quality that makes a note of it. This discriminating knowledge is called "namarupa-paricceda-nayna, the beginning of the vipassana-nayna".

တရား၏ အဆုံးဝယ် မစွတာ ကိတာတာနီက တရား၏ ထူးခြား လှပုံကို ချီးမွမ်းလေသည်။

‘ကျေးဇူးတင်လှပါသည် ဘုရား၊ တရားတော်ဟာ ထူးခြား လေးနက် လှပါတယ်။ ယခု တပည့်တော်မှာ အချိန် မရလို့ ခုလောက်သာ အားထုတ် ရတာ အားမရနိုင်ပါ ဘုရား၊ ဆက်လက်၍လည်း အားထုတ်ဖို့ တပည့်တော် ကြိုးစားပါမယ် ဘုရား’

ပြီးလျှင် ရဟန်းတော် ဦးပညာနန္ဒအား အကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့က ခွင့်ပန် လျှောက်ထား၍ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ကြပါသည်။ ထိုနေ့သည် တော်သလင်းလ၏ နံနက် ဖြစ်ပါသည်။ တော်သလင်းလကား မိုးရာသီပင် ဖြစ်သော်လည်း နေကျဲကျဲ ပူတတ်၏။ ထို့ကြောင့် နံနက်ခင်းသည် လင်းသန့် သာယာနေ၏။ ဥတုကား အေးမြ၏။ ရွှင်လန်းဖွယ် ရှိ၏။

ထို့ထက် ပို၍ ဝိပဿနာ တရားတော်က ချမ်းမြေ့၍ ရွှင်လန်းဖွယ် ရှိလှ၏။ ဂျပန် ရဟန်းတော် ဦးပညာနန္ဒ၏ မျက်နှာတော်မှာလည်း ကြည်လင် လန်းဆန်းလှပါသည်။ သူသည် အလွန် ပင်ပန်း ဆင်းရဲလှစွာ အစာအိမ် ကင်ဆာ ရောဂါ ဝေဒနာကြီးကို ခံစားခဲ့ရသည် ဆိုခြင်းမှာပင် ယုံတမ်း စကားသဖွယ် ဖြစ်နေပါသည်။ ရဟန်းတော်၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေသည် အထူး ကောင်းမွန်လျက် ရှိသည်ကို မျက်မြင် ဖြစ်ပါ သည်။ ဝိပဿနာ ဟူသော တရား ဆေးကား အလွန်ပင် အစွမ်းထက် သည်မှာ ထင်ရှားပါ၏။ ယခု ဦးပညာနန္ဒသည် ဥပသမ္ပဒါကံဆောင်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဒုလ္လဘ ရဟန်း အဖြစ် ဝင်ရောက်ကာ တရားကို အားထုတ် ခဲ့သည်မှာ ဆယ့်ငါးရက်သာ ရှိသေး၏။ ဤ ဆယ့်ငါးရက်၏ အစွမ်းဖြင့် ပင်လျှင် သူ၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေမှာ ထူးထူးခြားခြား တိုးတက် ကောင်းမွန်နေသည်ကို အကျွန်ုပ် သတိမထားမိဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ရပါ၏။

လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးရက်ခန့်က သူ၏ ရဟန်းခံပွဲသို့ အကျွန်ုပ်

mgjoe.com